

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable Sr. Lluís Companys i Jover

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 30 de març del 1933

SUMARI

A un quart de sis i cinc minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Pregunta del senyor Ventosa i Calvell al senyor Conseller Delegat sobre el pensament del Govern en relació a la celebració de les eleccions municipals.

Resposta del senyor Conseller Delegat.

Rectificacions dels senyors Ventosa i Calvell i Pi i Sunyer.

Pregunta del senyor Sol al senyor Conseller d'Economia i Agricultura, referent a una assemblea de la pagesia de Lleida.

Resposta del senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

Rectificacions dels senyors Sol i Mies.

El senyor Comorera sol·licita sigui convertida la pregunta en interpel·lació, i es suspèn la discussió per tal de donar forma reglamentària a la petició.

Prec del senyor Vidal i Guardiola al senyor Conseller de Governació, sobre els fets ocorreguts a Sant Sadurní d'Anoia i dels quals va parlar-se ahir a la Cambra.

Resposta del senyor Conseller de Governació.

Rectificació del senyor Vidal i Guardiola, en la qual demana segueixi aquesta qüestió amb caràcter d'interpel·lació.

Intervenció del senyor Conseller de Governació.

Lectura d'una Proposició de Llei, de la Minoria socialista, relativa a la pròrroga del mandat dels Regidors.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei concedint a l'Ajuntament de Barcelona les autoritzacions demanades pel Pressupost del 1933.

Rectificacions dels senyors Tallada i Vidal i Guardiola.

Per a explicar el vot de la Minoria, parla el senyor Ventosa i Calvell.

Parla, per al·lusions, el senyor Lluhi.

Discurs del senyor Conseller Delegat.

Resta acabada la discussió de totalitat, després d'unes manifestacions dels senyors Vidal i Guardiola i Casanoves.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte d'Estatut Interior de Catalunya.

Resta en l'ús de la paraula el senyor Duran i Ventosa per a defensar un vot particular a l'article 25.
Ordre del dia per a la sessió de divendres.
S'aixeca la sessió a les nou i cinc minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a les cinc i vint minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys i Jover.

Al banc roig hi ha els honorables senyors Conseller Delegat i Conseller de Governació.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

(*Entren els honorables senyors Consellers de Sanitat i Assistència Social i d'Agricultura i Economia.*)

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

La data de les eleccions municipals

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ventosa i Calvell té la paraula.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Fa uns quants dies vaig dirigir una pregunta al senyor Conseller Delegat sobre el pensament del Govern en relació a la celebració de les eleccions municipals. El senyor Conseller Delegat va contestar-me que, salvant la possibilitat d'algun esdeveniment polític de caràcter extraordinari, el pensament del Govern era que les eleccions tinguessin lloc durant el mes d'abril, i com que han transcorregut forces dies i hi ha en l'opinió pública una desorientació notòria sobre aquesta matèria, crec jo que el mateix senyor Conseller Delegat tindrà interès en formular una declaració que pugui orientar l'opinió i els Partits polítics en aquesta matèria de tanta importància.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: La pregunta que, confirmant la que va fer anteriorment, ha formulat aquesta tarda el senyor Ventosa i Calvell, em servirà precisament per a esvanir alguna confusió feta a l'entorn del tema de les eleccions i deixar-lo completament aclarit. Com ha recordat el senyor Ventosa i Calvell, la tarda que jo vaig contestar-li, vaig dir-li que era propòsit del Govern que, anunciades per part del Govern de la República les eleccions per a darrers d'abril, nosaltres crèiem convenient que les eleccions a Catalunya es celebrassin en la mateixa data sempre i quan no hi haguessin circumstàncies de caràcter general que aconsellessin variar aquest criteri. Nosaltres, llavors, partíem d'un punt de vista que crèiem d'un interès de caràcter general; crèiem que les eleccions podien representar una fita, crèiem que podien representar un punt de veritable interès en el que se'n podia dir orientació general de la República espanyola, i nosaltres que, quan es tracta de fer aquestes afirmacions, ens sentim esquerrans, ens sentim liberals, crèiem que en

aquell instant plantejar les eleccions hauria estat una deserció per part de Catalunya. Però des de llavors s'ha produït el fet de caràcter general al qual jo, reservant-me la possibilitat de què succeís, alludia en la meua primera contestació. Ha ocorregut que el Govern de la República espanyola, per les circumstàncies polítiques i la manera com aquestes s'han desenvolupat, han fet que aquelles eleccions que en principi estava en el propòsit celebrar-les el 30 d'abril, a darreries d'abril, han estat ajornades, llevat pel fet que fa referència als Ajuntaments de l'article 29, per a una data més llunyana. No cal dir que des del moment en què s'ha produït aquesta circumstància de caràcter general, resta feta la salvetat que vaig fer i el nostre propòsit sobre la celebració de les eleccions en la mateixa data.

Ens trobem, per tant, que partint d'aquest fet nou, d'aquest fet circumstancial de què el Govern de la República ajorna les eleccions, es planteja un nou problema, i cal veure en conjunt el que representa per a Catalunya el celebrar les eleccions en una data més propera o més llunyana i quina ha d'ésser la solució que s'ha de donar tenint en compte el fet d'aquestes possibilitats nostres. Ens trobem també en què el fet de l'ajornament de les eleccions espanyoles en altres regions planteja un nou problema, com és el de revisar acords i la conveniència de celebrar-les en una o en altra data; i això fa que es tracti d'un problema que hagi d'ésser meditat i calgui estudiar les raons que poden haver-hi en pro i en contra. Per tot això, no es pot donar en aquest moment una resposta definitiva. Nosaltres podem dir, això sí, que en exposar el que afecta a aquest problema hauréu de veure allò al qual ja m'he referit en altres ocasions, o sigui a l'obra preparatòria d'aquestes eleccions.

Ja vaig parlar del ritme amb què s'anaven desenrotllant les distintes disposicions legislatives que poguessin tenir relació amb les eleccions. Es va indicar que això potser podria ésser tota la Llei municipal o el desglossament d'aquesta Llei municipal de tota la part que fa referència a la composició del Municipi i al procediment de les eleccions. Ja veurem, en aquesta sèrie de problemes, quina és la solució més aconsellable i pràctica. De totes maneres, he de dir des d'aquest moment per a la tranquil·litat del Parlament i perquè se n'assabenti l'opinió de Catalunya, que aquestes decisions hauran de necessitar sempre tot el temps necessari per tal que el Parlament deliberi com cal sobre totes aquestes disposicions legislatives que han de precedir les eleccions. Nosaltres, després d'exposar aquestes qüestions, podem indicar des d'aquest moment que havent-se de produir aquesta fase preliminar, no podran fer-se les eleccions el mes d'abril, però sí que afirmem que mentre duri aquesta tramitació preliminar es meditarà sobre els avantatges o inconvenients,

sobre les facilitats o les dificultats d'altres disposicions legislatives sobre les quals deliberarà el Parlament; i tot això, a part de les declaracions del Govern, que les farà quan es prenguin decisions sobre el particular.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Per agrair al senyor Conseller Delegat les explicacions que ha tingut la bondat de donar en resposta a la meua pregunta.

Amb elles, no resta completament aclarit el problema...

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Aclarit del tot.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: ...perquè el Govern no té format criteri sobre la decisió que en definitiva hagi de prevaldre. De totes maneres, de la contestació donada pel senyor Conseller Delegat es pot recollir com a cosa certa: Primer, que les eleccions no tindran lloc dintre del mes d'abril.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Exacte.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Segon, que per a la celebració de les eleccions haurà de precedir sempre, per a la determinació del procediment, de les normes, etc., una deliberació i un acord del Parlament.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Exacte.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Per consegüent, tenim aquests dos punts. Jo no he d'entrar amb el senyor Conseller Delegat, en aquest moment, a un debat que fóra extemporani i fora de lloc, tractant-se d'una pregunta o d'un prec; únicament em permetré assenyalar al senyor Conseller Delegat que hi ha entre els diferents Municipis de Catalunya una triple situació. Una d'elles és la dels Municipis, en els quals, en virtut de la substitució dels Regidors nomenats o elegits per l'article 29 de la Llei electoral, ha de tenir lloc una substitució en un termini curt. Respecte d'aquests Municipis, ¿no creu el Govern que encara que anés a un ajornament respecte de les altres eleccions, podria seguir l'exemple del que s'ha fet a Madrid, evitant l'actuació llarga de Comissions gestores o anant a la celebració d'eleccions municipals d'acord amb allò previst a la Llei aprovada pel Parlament? Hi ha els altres Municipis. Evidentment, respecte dels altres Municipis, havent-hi una Llei municipal que està a punt de venir a deliberació i acord del Parlament, no sembla que, no existint una raó d'ordre polític puguin venir unes eleccions ràpidament. Hi ha un tercer cas, que és el de Barcelona, respecte del qual no he, naturalment, d'avançar criteri. Aquest és un punt en el qual el Govern ha de formular el seu pensament i ha de prendre la seva decisió, tenint en compte totes les circumstàncies del cas, a reserva, naturalment, que, una vegada el Govern hagi exposat el seu criteri, poguem nosaltres estimar si aquest criteri és adequat o conforme amb allò que nosaltres entenem que ha de fer-se en aquest cas. Però m'he permès exposar aquesta triple situació dels Ajuntaments que hi ha a Catalunya, perquè, en tot cas,

el Govern vegi si respecte d'això, en conjunt o en distinció entre uns i altres, pot adoptar una decisió aviat que illustri el Parlament i l'opinió sobre quin sigui el seu pensament.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Poquíssimes paraules per a contestar els punts concrets posats pel senyor Ventosa. Respecte als Ajuntaments anomenats per l'article 29, nosaltres no creiem que s'hagi de seguir com norma de generalitat amb les eleccions dels altres llocs de la República, perquè no es dona precisament aquella condició de caràcter polític general a què es referia el senyor Ventosa quan ha parlat dels altres casos. Aquests Ajuntaments tenen ja fixat per la llei un procediment; s'hi indica el que a aquests Ajuntaments, en el cas que les eleccions no estiguessin convocades, cal fer-se. De manera que s'hi faran les eleccions, si es fan aviat, d'acord amb el que aquesta llei indica, per les Comissions gestores abans del període electoral; si es fa en un termini més allunyat, en el moment en què hi hagi renovació en els altres Municipis. No és propòsit del Govern fer en aquest cas diferenciació entre uns i altres. Quant als altres Ajuntaments, parlava el senyor Ventosa de la Llei municipal i deia que estava pròxima l'aprovació d'una Llei municipal. Jo vaig dir l'altre dia que la Llei municipal tindria més de tres-cents articles i que hi ha altres lleis que s'han de discutir en el Parlament amb caràcter de relativa urgència o de gran urgència, com, per exemple, els problemes del camp; i, precisament, és tot aquest conjunt de qüestions el que feia que jo, en la meua contestació, digués que caldria veure la viabilitat i facilitat en què podien les disposicions legislatives sortir més aviat o més de pressa, de manera que podria ésser que el primer ajornament fos exclusivament degut a voler aprovar tota la Llei municipal, portant-se aquesta discussió en un termini tan llarg que, fins volent ajornar l'ajornament, fos excessiu; han de veure's i ponderar-se tots aquests punts per a prendre una decisió definitiva. Tingui la seguretat el senyor Ventosa que el Govern ha de deliberar i resoldre en definitiva sobre aquesta qüestió, apreciant totes les causes i els distints matisos que s'hagin expressat sobre aquest problema en el que afecta als diferents Ajuntaments de Catalunya, i en el seu moment, en ús d'aquesta atribució de què parlava el senyor Ventosa que té el Govern de fixar la decisió de com s'han de fer aquests canvis quan no hi hagin preceptes reglamentaris que ho indiquin, nosaltres tindrem el gust de presentar al Parlament la resolució que hagi recaigut i sempre, sempre, amb temps, suficient perquè estigui assabentat del que hagi passat i de la situació del moment, de tot l'anterior i el posterior, i conegui la part preliminar del que s'hagi de legislar respecte a les eleccions.

L'assemblea de pagesos de Lleida

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sol té la paraula.

El Sr. SOL: He demanat la paraula, senyors Diputats, per a dirigir una pregunta al senyor Conseller

d'Agricultura i Economia. Fa pocs dies que es celebra a Lleida una Assemblea de la Unió de Sindicats agrícoles de Catalunya que, no sols per l'assistència d'un nombre exorbitant, extraordinari, d'agricultors, sinó també pels motius que la justificaven, ha tingut un gran ressò en tots els àmbits del nostre país. L'Assemblea dels Sindicats Agrícoles de Catalunya responia a un estat d'alarma, a un estat d'inquietud, de tota la nostra pagesia davant de la situació veritablement tràgica en què es troben els elements del camp, que, mentre es discuteix si la propietat, si l'arrendatari, si el parcer o si el rabassaire, *vienen los galgos*, com diu la fàbula famosa, i resulta que ni la terra val gran cosa ni els fruits tampoc; és a dir, que es troben avui en una situació veritablement dolorosa uns i altres, propietaris, parcers, arrendataris, en conjunt tots, perquè els productes de la terra valen tan poc que en mantes ocasions potser, àdhuc, resulta més econòmic deixar-los sobre els arbres o sobre la terra que anar-los a collir. Aquesta situació d'esperit es reflecta en les tertúlies, es reflecta en els cafès, es reflecta a tot arreu on es reuneix gent que tracta o està afectada pels problemes del camp. I va tenir una concreció veritablement imposant el dia 25 d'aquest mes en la reunió o Assemblea celebrada a Lleida. Ben pròxim, si no depassava, de deu mil va ésser el nombre de pagesos que concorregueren a l'acte. L'esperit que dominava era veritablement desencorajador, un pessimisme general planava damunt d'aquella multitud, i aquella cara de satisfacció que fa uns mesos es veia per aquells Camps Elisis de la nostra ciutat quan s'esperava l'arribada del senyor Azafra, es traduïa fa sis dies en les cares apesades de qui veu molt difícil, però molt difícil, la seva situació econòmica. I dic això, potser en un sentit general, integral, perquè el mateix afecta als propietaris rics, que als propietaris mitjans, que als treballadors, que als arrendataris, que a tots aquells que viuen del producte de les seves suors sobre la terra. Com sap el senyor Conseller d'Economia i saben tots els senyors Diputats, el fet primordial que ha donat lloc a aquesta situació excepcional i tràgica és la baixa de preu del blat i del paní, del blat de moro, baixa tan enorme que avui no es troba qui compri a Catalunya el blat a preu de taxa, que es ven a 41, 42 i 43 pessetes. Davant d'aquesta situació de preus baixos, ínfims, que no són remuneradors ni pels agricultors directament ni pels agricultors parcers o arrendataris, es veu pròxima una collita que, enlloc d'ésser auguri de benestar, com hauria d'ésser, per ésser una gran collita, és un nou motiu d'inquietud, una inquietud i una por que prenen el lloc a la satisfacció i a l'eufòria que serien naturals. I això perquè veuen que si no es prenen mesures o no es detura aquesta situació angoixosa dels preus dels productes de la terra, aquesta nova gran collita contribuirà encara a fer més difícil la situació dels productors d'articles de la terra. Jo, davant d'això, no vaig a plantejar al senyor Conseller d'Economia i Agricultura el problema de fons. (*Entra el senyor Conseller de Treball i Obres Públiques.*) Ni tinc competència per a fer-ho ni conec prou aquesta qüestió i no sóc, altrament, home que m'agradi tractar qüestions que no conec per entrar als fons del problema que s'ha plantejat. El que sí sé és que aquell clam que s'aixecà a Lleida dissabte passat ha de tenir un ressò, que aquells agricultors catalans tenen una representació

aquí al Parlament, tenen un Govern, que podrà tenir o no facultats delegades, però que és l'òrgan executiu de totes les actuacions que han de facilitar el seu benestar i l'equilibri de tots els elements de l'economia nacional de Catalunya. Per consegüent, tenint en compte que, en efecte, potser les facultats del Govern de la Generalitat no siguin suficients per a enfrontar-se de ple amb el problema, avantçant-me ja a aquesta contestació del meu bon amic senyor Mies, jo pregunto: Davant d'aquesta actitud dels pagesos de Catalunya, davant d'aquesta tràgica situació de l'agricultura catalana, davant d'aquest greu problema de l'economia del nostre país, i davant del clam que, concreció de tots, sorgí fa sis dies a Lleida per la veu dels que portaren l'Assemblea de la Unió de Sindicats agrícoles de Catalunya, davant d'aquesta situació, ¿què pensa el Govern de Catalunya, què pensa fer el Govern de la Generalitat, quin criteri, quines mesures creu que es poden prendre i, sobretot, quines gestions pot fer prop d'aquells que tinguin la facultat del Poder per a deturar aquesta caiguda enorme dels preus dels productes de la terra? Si no té facultats, és evident que té un deure: el de defensar els pagesos de Catalunya. No es tracta d'una classe, es tracta de tots, i, per consegüent, d'una qüestió de totalitat i que afecta al més pregon de la nostra economia, perquè, malgrat el molt que val i pot la nostra indústria, hem de reconèixer que la nostra agricultura és precisament una de les fonts més fortes i potser la més viva de la nostra riquesa. No pot ésser, per tant, ni abandonada ni negligida, i davant d'aquesta situació excepcional com jo no en recordo una altra en tota la meua vida, i començo a tenir alguns anys, davant d'aquesta situació, ¿quin pensament, quina actitud i quin criteri té el Govern de la Generalitat, i particularment per la seva competència, i n'hi reconec molta en la matèria, el senyor Conseller d'Economia i Agricultura? Aquest és principalment el motiu del meu prec i de la meua pregunta, que espero em serà contestada.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Senyors Diputats: No fa pas gaires dies que, contestant una pregunta del senyor Magre molt semblant, es situava ben bé la qüestió de la posició nostra, de l'actuació nostra davant d'un problema d'aquesta magnitud, perquè ja llavors ja sabia perfectament que al volt d'aquesta qüestió, que tots deplorem la situació en què avui es troben els propietaris i pagesos a conseqüència d'aquesta caiguda de preus, ja deia que nosaltres creïem que res es podia fer, que l'únic era posar-nos en absolut a la disposició del país per a cooperar en tot allò que li semblí sigui necessari que fem, però aquesta oferta té un límit, límit que l'imposen les nostres facultats, les nostres activitats. Ja es fa sospitós de maniobra política tot el que ve succeint en aquesta qüestió; i més després del que ha escoltat el Parlament i, precisament, dit pel senyor Sol. El que es cerca a través d'aquesta qüestió de l'assemblea de Lleida és produir al país, a través d'un anhel, a través d'una necessitat, produir-li un desencís en el sentit que perdi la confiança amb el Govern de Ca-

talunya; i això es fa demanant coses que saben que no estan al nostre abast i a les nostres facultats poder donar-hi satisfacció. Hi ha dues maneres de desprestigiari un organisme. Una d'elles, potser la més eficaç, és aquesta, la de demanar coses, plantejar problemes irresolubles, que saben que no està a les nostres facultats poder resoldre. I ho dic perquè les persones que van intervenir en l'acte de Lleida, i sobretot que varen intervenir en la redacció de les conclusions, són persones molt intel·ligents que saben i coneixen el problema com està plantejat, algunes de les quals tot plantejant-se que s'hagin de vendre els cereals per sota el preu de taxa, no tenen inconvenient en la seva vida particular de comptar-los per sota aquest preu de taxa. I no tenen inconvenient de redactar aquestes conclusions, que són unes conclusions que demanen que la Generalitat es preocupi de la vinent collita, per tal d'evitar la seva depreciació, i vegi la manera d'absorbir els sobrants del mercat. Diguin si és plantejar això en un terreny que pugui tenir fàcil solució. Tots els senyors de Lleida, tots ells, saben que no tenim Duanes ni fronteres, que en quan a règim de llibertat ens imposa la Constitució i l'Estatut que no podem posar cap trava al comerç de tot Espanya, i, malgrat saber això i conèixer aquesta situació, ens imposen aquest problema. És públic i és notori que només en la producció de blat hi ha una excedència a Espanya de més d'1 milió de tones. (*Rumors de protesta en la Minoria de Lliga Catalana.*) De més d'1 milió de tones. Aquest és l'excedent que es calcula de tones de blat. I aquest milió de tones si a Catalunya es prengué cap mesura d'absorció, aquest excedent, tinguen la seguretat que al cap de quinze dies aquest excedent fóra aquí a Catalunya. Vegin si plantejar la qüestió en aquests termes és facilitar una solució a l'obra de Govern i que poguem actuar, tenint en aquest sentit absolutament limitada aquesta intervenció. I per això deia que en el fons d'aquesta qüestió hi ha una maniobra política amb la qual es tracta només de produir un desencís prop dels altres pagesos perquè perdin la confiança amb el Govern de Catalunya. (*Rumors d'aprovació en la Majoria i Minories socialista i catalanista republicana. Alguns senyors Diputats de la Majoria i de les Minories interrompen.*) No vull donar per acabada la meua contestació després d'aquestes paraules, que podrien implicar per part nostra, tal vegada, una desatenció i podrien ésser explotades en el sentit de què no volem les demandes del poble de Catalunya. Torno a insistir una vegada més amb el que deia al senyor Magre, que en la situació nacional del mercat del blat, els blats de Catalunya, sobretot els de Lleida, les zones més productores de la qual són la Segarra i l'Urgell, estan dintre el mercat com a blats fluixos que en diuen. Doncs bé; avui estan pretenent aquests senyors que Barcelona cotitzi aquests blats per preus per sobre les ofertes que està rebent Barcelona dels millors blats que es produeixen a Espanya. Avui, Barcelona compra blat a tota la península, a Arévalo, a Extremadura, als punts d'Espanya que es produeixen els millors blats, i els compra al voltant de 44 a 45 pessetes els 100 quilos posats estació Barcelona. ¿Com és possible que

nosaltres anem a acaparar la dinàmica del mercat d'Espanya? ¿És que podrien posar remei en qualsevol dels sentits en aquest problema? ¿No veuen els senyors Diputats que si un mercat molt més potent que el nostre, que no tenim fronteres, que no tenim Duanes per a defensar el nostre producte cap a una puja de preus, es quedarà inevitablement que no podrà vendre un gra de blat? Aquesta és una cosa tan lògica i evident que jo, senyors, em confesso impotent i incapaç d'orientar, no ja de donar una solució. A més he d'afegir que, en quan al blat, està prohibida la importació, no condicionada, sinó prohibida en absolut, des del mes de juliol de l'any passat.

L'altra qüestió és la del blat de moro, que ara ha estat el motiu que ha iniciat i mou totes aquestes qüestions. Jo només he de fer unes manifestacions, senyors Diputats: el preu mundial del blat de moro, avui és els voltants de 14 duros tona. Fixeu-vos, doncs, quina depreciació més enorme. I té una protecció de 9 pessetes or els 100 quilos, o sigui que de drats d'entrada de Duana ve a pagar el morenc estranger al voltant d'unes 22 pessetes. I malgrat aquesta protecció, els preus decauen; malgrat aquesta enorme protecció que mai havia tingut el morenc, ens trobem amb una depreciació de la producció nacional. Quines són les causes? Són molt complexes, són enormes; es vol prendre per motiu, tal vegada, el que el Govern espanyol ha concertat una entrada de blat de moro de 50,000 tones de l'Argentina com a compensació d'altres operacions de caràcter econòmic, que a nosaltres no ens incumbeixen, i algú vol treure, com excusa, que aquest concert és el que produeix aquesta caiguda de preus. I res més lluny de la realitat; en primer lloc, perquè aquesta importació en tot cas no començarà fins ben entrat el mes d'abril, i en segon terme perquè les necessitats ordinàriament del mercat espanyol excedeixen a la nostra producció, en un voltant de 3 a 400,000 tones anyals. De manera que vegeu si el si el concert d'una operació de 50,000 tones pot tenir cap influència sobre el preu nacional d'un producte que encara ha d'entrar, quan ordinàriament les entrades només pel port de Barcelona signifiquen una importació que excedeix de 200,000 tones anyals.

Aquestes són les xifres que jo puc donar als senyors Diputats per tal de fer veure amb quina injustícia es plantegen aquestes qüestions i en quins termes tan insolubles ens vénen a nosaltres. Quines són les causes? No ens incumbeix escatir-les, però jo, sols perquè vegin els senyors Diputats el difícil d'aquest problema, només diré una cosa, i és que ordinàriament les transaccions que es fan a Barcelona, tan sols en temps ordinari, en blat de moro, vénen a excedir de 7,000 tones setmanals; doncs bé, aquest període que acaba de passar, que és el de major activitat, hi ha hagut setmanes que no s'arribat a 2,000 tones i així que, a més de la gran producció, hi ha una retracció de consum, retracció de consum que en definitiva s'ha d'atribuir als mateixos pagesos, que ordinàriament, a la vegada que pagesos, també són ramadés. És aquest el problema. (*Rumors en la Minoria de Lliga Catalana. Alguns senyors Diputats de la Majoria fan interrupcions que no s'entenen.*)

El Sr. COMORERA: Els preus cars.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: La política agrària.

El Sr. COMORERA: Demano per parlar.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Es més complexa la qüestió. Una de les causes també de la caiguda de preus és que cada dia escasseja més l'existència de bestia, a conseqüència de les malalties que, sobretot a la raça porcina, van castigar d'una manera terrible durant l'any passat a aquests animals i ara s'estan pagant les conseqüències d'aquella epidèmia. Però fóra de la màxima injustícia voler dir que el Govern de Catalunya, ni ell, ni jo, tenim la culpa d'aquests fets fortuïts que han ocorregut sense tenir cap intervenció ni tan sols la possibilitat de mesures preventives per a poder intervenir i evitar això. De manera que en definitiva, i per acabar, la situació del problema jo crec que ara com ara no té solució possible i que l'únic que es pot fer és el que vaig dir en contestar al senyor Magre, de què tinguin la valentia els pagesos, els propietaris, els tenedors de blat, de no vendre per sota el preu de taxa, i que si hi ha algun comerciant que els hi exigeix que sucumbeixin fora del preu de taxa, que presentin la corresponent denúncia als Tribunals, perquè dintre de la legislació vigent això està previst i penat. I no puc dir res més per ara. (*Molt bé, en la Majoria.*)

El Sr. SOL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Sol.

El Sr. SOL: La forma en què jo he dirigit la pregunta al senyor Conseller d'Economia no era perquè fes sospitar que es portava aquí una qüestió política, perquè em referia a un problema que afecta a tots, no solament a aquells sectors que es poden creure més afectes a la nostra política, sinó de tots els estaments de la majoria catalana. Però concretant-me al fet de l'Assemblea de la Unió de Sindicats Agrícoles de Lleida, encara he de particularitzar molt més, dient que cap dels organitzadors i cap dels oradors que intervingueren pertanyen a Lliga Catalana. Presidia el senyor Jordà, del Partit Republicà Català; va parlar el President de l'Agrícola Pràctica de Lleida, que pertany a la Joventut Republicana d'Esquerra Catalana; intervingueren en aquestes conclusions el senyor Jordà, el senyor Trilla i el senyor Vidal, que tampoc és de Lliga Catalana. De manera que consti ben clar i rotundament que Lliga Catalana no tenia res que veure, absolutament res, amb aquella assemblea; que el que ha fet Lliga Catalana és que, davant del ressò que tenia una assemblea d'aquesta importància, es creia obligada a què no passés desapercebuda i inadvertida pel Parlament de Catalunya. (*El senyor Magre fa una interrupció que no és entesa pels taquígrafs.*)

Ara volen les VV. SS. atribuir-nos a nosaltres l'èxit d'aquella organització en què es movilitzaren deu mil pagesos de Catalunya. Conforme, ens ho podeu atribuir a Lliga Catalana, però aleshores són les VV. SS. els que faran el joc polític al nostre Partit. Aquí no hem parlat de Lliga Catalana, hem parlat dels propietaris, dels treballadors de la terra, d'interessos i qüestions que afecten a tots. Ho voleu empetitir atribuint-nos una maniobra política, quan cap, absolutament cap d'aquells elements pertany a Lliga Catalana. Jo no sé què he de fer, sinó que hagi d'agrair l'amabilitat del senyor Conseller d'Economia, per-

què realment, des d'aquests escons del banc roig s'hagi fet un assumpte polític d'una qüestió que jo no havia plantejat en aquest terreny. Jo havia preguntat senzillament i concretament quin criteri, quin pensament té el Govern de Catalunya davant d'una actitud com la que es va revelar a l'Assemblea dels Sindicats Agrícoles de Catalunya. Allò era un clam d'opinió — això no ho pot negar ningú —, allò tenia realment importància, no solament per la situació a què responia, veritablement tràgica, dels pagesos catalans, sinó també per l'enorme concurrència que hi va acudir. Això vol dir que no era una qüestió fictícia, no es portaven allà inquietuds dissimulades ni fingides, sinó molt vivament sentides, quan amb una senzilla crida acudiren a Lleida, un dels extrems de Catalunya, tantíssims representants de la majoria catalana. Ara bé, diu el senyor Conseller d'Economia que davant de tot això no hi ha res a fer. Es un «lasciate ogni speranza» que heu posat als anhels de la pagesia catalana, que jo no sé si realment té o no veritable justificació. El que jo sé és que després d'aquestes paraules i davant de l'auguri d'una nova caiguda per la gran collita que sembla s'ha de realitzar, els pagesos no es podran sentir massa optimistes. Tinguin en compte el senyor Mies i tots els senyors de la Majoria que aquests fets no els pot inventar cap Partit ni els pot moure cap Partit, perquè els fets i la realitat estan per damunt de tot, i crec que el fet i la realitat de la pobresa no necessita comentaris ni necessita absolutament a ningú. No va ésser, repeteixo, cap cosa de Partit polític. És més, es ve fer constar ben palesament a l'Assemblea de Lleida que estaven absolutament al marge de tota actuació partidista i política. Si ens hem fet ressò des d'aquests bancs del cas, el senyor Mies hi ha de veure més que la actuació d'un membre de Minoria de Lliga Catalana, la d'un lleidatà que ha cregut que una assemblea celebrada a Lleida, de les proporcions extraordinàries que ha assolit la del dissabte passat, i que respon a un estat d'opinió tan viu com el que, efectivament, ha reflexat aquella Assemblea, no podia passar desapercebuda en el Parlament de Catalunya. No havia de passar-hi. És més, jo crec que si no ho haguessim plantejat nosaltres, era el Govern de Catalunya qui havia de parlar-ne i explicar a aquells pagesos les mesures que, ja sigui per a fer complir la llei, ja sigui per a posar un aturador a aquesta caiguda, torrentada de depressió, que estan sofrint els productes de la terra, per a veure les mesures que podria adoptar. Diu el senyor Mies que no hi ha res a fer. Jo he d'agrair-li la seva amabilitat; el que no sé és si els pagesos de Catalunya li agrairan la seva contestació.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Efectivament, senyor Sol, amb tot el respecte i amb tota la consideració que em mereix el senyor Sol, per la nostra bona i vella amistat, jo no voldria que ell es molestés si tal vegada en contestar ho he fet amb una certa vehemència. Era per l'índole de la qüestió. És a dir, ja fa dies que

estem sobre d'aquesta qüestió, i coneixem perfectament tot el tram i l'ocorregut, i per això m'he expressat en uns termes quelcom vehements. Però, precisament, jo ja preveia la conclusió del discurs del senyor Sol, a conseqüència de la meua contestació, que havia d'ésser clara i lleial, com sempre, per no enganyar, no als senyors Diputats, que no se'ls enganya tan fàcilment — perquè el senyor Sol, encara que es faci l'ignorant, la coneix perfectament aquesta qüestió — per a no enganyar a l'opinió; però prefereixo dir la veritat i manifestar que no tinc cap solució, ni la pot tenir el Govern de Catalunya. Diré més, ni crec que la tingui el Govern d'Espanya. Però jo sabia que el discurs del senyor Sol, a conseqüència d'aquestes paraules, havia, repeteixo, d'acabar amb el seu desencís per a poder-se adreçar a la pagesia de Catalunya dient-los: No, no és la contestació, no són les solucions que dona; és aquest deixament que es fa de la qüestió, no volent o no podent donar-li solució. És el mateix propòsit que va moure als senyors que articularen les conclusions d'aquella Assemblea de Lleida.

El Sr. SOL: Que no eren nostres.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Perfectament, però no eren nostres tampoc.

El Sr. TRIAS DE BES: Del senyor Lloret.

Diversos Srs. DIPUTATS de la Lliga Catalana: Eren del senyor Lloret. (*Rialles a tota la Cambra.*)

El Sr. LLORET: Demano per parlar.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Jo no he significat, ni remotament, que aquesta maniobra l'hagi produït Lliga Catalana; no ho he dit, però això no significa que en aquests moments no se'n aprofiti, és evident que sí. I torno a repetir una vegada més que demostra que és una maniobra purament política, el que totes les persones que intervingueren a la confecció d'aquestes conclusions coneixen aquest problema, perquè és el seu problema, molt millor que jo, i que hi ha precisament alguns d'ells que intervingueren en les conclusions i les firmaren, i això no obsta perquè aquest Sindicat compri alguns centenars de vagons per sota del preu de taxa.

El Sr. MAGRE: Em permet el senyor Mies?

El Sr. PRESIDENT: I la Presidència, perquè a més del senyor Mies hi ha la Presidència. (*El senyor Magre diu unes paraules que no es percebeixen.*)

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Per un costat es dol de la caiguda dels preus i per altra se n'aprofita comprant vagons en gran quantitat. Vaig a acabar la meua rectificació, solament posant de manifest que tota la pregunta, que tot el que ve succeïnt i ha succeït respecte d'aquesta qüestió, havia d'acabar-se amb aquestes paraules que ha pronunciat el senyor Sol, és a dir, situar el Govern de Catalunya al judici dels propietaris i pagesos perquè vegin que nosaltres abandonem els seus interessos. Aquesta és la conclusió a què s'arriba amb la pregunta formulada pel senyor Sol, i d'això en protesto vivament, perquè saben tots perfectament que no està a les nostres mans el poder-lo solucionar.

El Sr. PRESIDENT: Han demanat la paraula durant el transcurs d'aquesta discussió, en

primer lloc, el senyor Comorera, i després, el senyor Lloret, per allusions. No pot haver-hi paraula, ni per allusions, en prec i preguntes. Continua, sense que ho poguem evitar, la mala costum de fer prec i preguntes que tenen tot el caire d'una interpellació, i és necessari que la Presidència, poc a poc, posi remei a aquest desviament del Reglament de la Cambra. No pot parlar, per tant, el senyor Lloret per prec i preguntes, encara que se l'hagi alludit. El senyor Comorera m'ha demanat la paraula, però el senyor Comorera havia demanat ja la paraula ahir per prec i preguntes i jo ho tinc anotat per prec i preguntes. És que el senyor Comorera vol fer, deslligat del debat que s'acaba de fer, un prec i pregunta?

El Sr. COMORERA: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Pot parlar.

El Sr. COMORERA: Jo havia demanat la paraula perquè justament la pregunta que jo volia fer, era la mateixa del senyor Sol, i per la contestació del senyor Mies he arribat a la conclusió que aquestes paraules que jo volia dir són encara més necessàries, perquè estic en condicions de poder demostrar que, efectivament, allò que ha dit el senyor Mies és veritat: però com que no puc estendre'm, jo pregaria a la Presidència, al senyor Conseller, que a això li donessin l'abast d'una interpellació a fi que en el dia de demà jo pogués dir el que penso.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència no té cap inconvenient en això. ¿Tindrà la bondat el senyor Comorera de formular la demanda per escrit? El mateix podrà fer el senyor Lloret i els altres senyors Diputats que ho creguin convenient.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Res més que per a dir que jo estic a la disposició de la Presidència i dels senyors Diputats respecte d'aquesta interpellació.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, es farà la petició per escrit i la Presidència, si és possible, ho posarà a debat demà perquè és una cosa d'oportunitat; si no pot ésser un altre dia, d'acord amb els senyors Diputats que han anunciat la interpellació i amb el senyor Conseller que l'ha acceptat. Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

D'uns fets a Sant Sadurní d'Anoia

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: Agraeixo a la Presidència que m'hagi donat la paraula avui per a dirigir una pregunta al senyor Conseller de Governació, en relació amb les paraules que pronuncià ahir en contestar al senyor Riera, en aquest moment — i jo ho lamento — absent de la Cambra. Per la força de la jerarquia, jo m'he de dirigir, i ho faig amb molt gust, al senyor Conseller de Governació, però, essent el senyor Riera un element destacat de la Majoria, les seves paraules feren fonda impressió entre nosaltres i la impressió que ens produí m'ha mogut a demanar tot seguit la paraula, i com dic, agraeixo al senyor President el que em permeti fer-ho avui.

Abans de concretar la pregunta, que ho faré ben de pressa, em considero obligat, ja que és la primera vegada que jo parlo aquí de qüestions agràries, del problema del camp que ens preocupa a tots encara, que no en parlem cada dia, i com Diputat de la circumscripció de Barcelona, on aquest problema està plantejat amb tota l'agror concebible, em permeto abans, com dic, de fer la pregunta, concretar unes manifestacions. En primer lloc, nosaltres durant tota la llarga i forta campanya electoral, hem tingut molt compte en remarcar sempre que nosaltres no érem ni volíem ésser, ni durant la campanya electoral ni durant la nostra actuació aquí com Diputats, els representants de cap classe; que nosaltres no veníem aquí a recolzar els interessos particulars de ningú, i jo tinc la fonda satisfacció d'haver pres contacte amb prou electors meus, de tota l'antiga «província» de Barcelona, en el nombre respectable de 46,000, entre els quals puc dir que hi ha una gran quantitat de treballadors de la terra, una gran quantitat d'arrendataris, etc.; vull dir, una gran quantitat de persones que ni directament ni indirecta pensen ni han pensat i potser no poden pensar en ésser propietaris, ni en tenir la psicologia dels propietaris, ni en tenir els interessos dels propietaris.

Segona observació de caràcter general: Nosaltres, que sabem quina és la situació de fet a la «província» de Barcelona o en l'antiga «província» de Barcelona i ens afigurem quina és la situació en la resta de Catalunya, malgrat de conèixer molts fets concrets que s'havien d'haver portat aquí, ens hem abtingut de fer-ho perquè hem cregut que la millor contribució que nosaltres podíem fer i portar per a la pacificació dels esperits i en vistes a la preparació de la Llei agrària, el projecte de la qual encara no coneixem, era la contribució, era l'aportació del silenci, que, com molt bé va dir ahir el nostre estimat amic senyor Duran i Ventosa, és una de les millors contribucions, el millor sacrifici que nosaltres podem fer a favor de l'obra del Govern de Catalunya.

El Sr. CASANOVES: Tots trapenses.

El Sr. PRESIDENT: Molt convenient, la contribució del silenci, per a evitar interrupcions.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però una vegada s'ha aixecat en aquest Parlament la veu del senyor Riera, per exposar un cas concret, nosaltres no podíem callar, no podíem deixar de comentar el cas concret ni tampoc podíem deixar de fer una referència, encara que molt lleugera, a la nostra visió actual d'aquest problema. Jo no em referiré d'una manera extensa, i cregui's que ho lamento, a les paraules d'un Diputat absent; però sí que m'he de referir a les paraules del senyor Conseller de Governació, que apareixen al DIARI DE SESSIONS, que tinc a la vista. Quant a les paraules del senyor Riera, jo sols volia fer unes manifestacions que ja apareixeran al DIARI DE SESSIONS quan en el moment oportú poguem parlar en la forma reglamentària. El senyor Riera va començar en una forma que tots nosaltres l'escollíem, no sols amb la gran atenció amb què sempre escoltem a tots els senyors Diputats, sinó, a més, en aquest cas, amb gran satisfacció; perquè de les paraules del senyor Riera es despenia una acceptació, no implícita, sinó ben clara i contundent, de la nostra manera de considerar aquest problema. El senyor Riera es trobava amb què un amic, correligionari o el que sigui, segons ell creia havia estat

trepitjat en els seus interessos, i el senyor Riera, com a Diputat, es considerava obligat a defensar-lo. ¿Com el volia defensar? El volia defensar per les vies de la legalitat, de l'ordre i de la justícia, que són les que nosaltres volem seguir sempre per arribar a la solució de tots els problemes. Consten les seves paraules al DIARI DE SESSIONS, i no cal en aquest cas entrar en detalls. El senyor Riera no és aquí...

El Sr. PRESIDENT: No és possible, senyor Vidal i Guardiola, que continuï la discussió en aquesta forma. La Presidència ha donat a la V. S. facilitats perquè formulés un prec; si la V. S. vol exposar la posició de la minoria de què forma part i fer un «pendant» de les manifestacions del senyor Riera, està bé, però referir-se ara tan continuadament a les manifestacions del senyor Riera, per repetir les seves paraules, fer un discurs polèmic en aquest sentit, és impossible dintre del Reglament. I les manifestacions d'agraïment per haver-vos donat la paraula, no em captiven prou per consentir transgressions del Reglament. Continueu en l'ús de la paraula.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: El senyor Conseller de Governació va dir ahir que la nostra intervenció era una intervenció, podríem dir-ne conciliatòria. Va dir després que sabia de molts Diputats que s'havien interessat per aquest problema, i fins ara la pau havia estat efectiva per mitjà d'aquest armistici. I nosaltres voldríem saber d'una manera concreta el que el senyor Conseller de Governació entén per armistici en les qüestions del camp a Catalunya. Jo no sóc tècnic en qüestions militars i no sé si aquí a la Cambra hi ha algun tècnic militar...

Un Sr. DIPUTAT de la Minoria de Lliga Catalana: El senyor Dencàs. (*Rialles*.)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: El senyor Dencàs potser, però jo no tinc dret a alludir-lo en aquest sentit. Al nostre entendre, armistici vol dir, i acceptem i agraiem tota rectificació en aquest ordre, armistici vol dir detenir les coses en una situació de fet i contenir aquesta situació de fet mentre es negocia. ¿Però armistici vol dir que una de les parts pot aprofitar aquesta pausa per a millorar considerablement la situació de fet en el seu favor? Nosaltres sabem que aquesta ha estat durant els últims mesos, durant els últims anys; nosaltres sabem que aquesta ha estat en realitat, podríem dir que la paraula està mal emprada, la política agrària a Catalunya. I nosaltres sabem també que quan s'ha incitat fora d'aquí a emprar tots els procediments de violència per a alterar aquesta situació de fet, base de l'armistici, que si no m'equivoco sempre hi ha hagut qui ha dit: es podrà fer sense cap inconvenient, perquè nosaltres us assegurem la impunitat. I la meua pregunta concreta és si armistici vol dir la impunitat de l'alteració, d'un estat de fets intervinguts després d'haver-se concertat l'armistici. El senyor Conseller de Governació va dir que estava informat del cas de Sant Sadurní d'Anoia; i jo, que me n'he informat degudament aquest matí, no he després de la lectura segona de les paraules del senyor Conseller de Governació, que estigues ben informat, perquè si ho hagués estat s'hauria dit com correspon a un governant d'una manera clara i categòrica, que es tractava senzillament del compliment d'una sentència i del llançament d'un

arrendatari que no pagava, i el senyor Conseller, que jo sàpiga, no va dir això.

I aquesta és la meua pregunta, i per no molestar a la Cambra ni incórrer voluntàriament amb la indignació de la Presidència, la formulo concretament. ¿Coneix el senyor Conseller de Governació, ara, millor del que coneixia ahir, el cas de Sant Sadurní d'Anoia...

El Sr. FRONJOSA: «¡Diga el procesado!»

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ...i creu que aquest cas val la pena de què es comprovi perquè tots els que vulguin acudir a mesures semblants amb aquesta sàpiguem que es trobaran amb un Govern defensor de l'ordre? I una altra pregunta: Armistici, vol dir impunitat? Prego al senyor Conseller de Governació que en la seqüeda d'aquestes preguntes, que no correspon al meu caràcter, no vegi més que el desig d'ésser breu i concret.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Senyors Diputats: El senyor Vidal i Guardiola, amb aquella traça característica...

Un Sr. DIPUTAT: Mala traça...

El Sr. CONSELLER de Governació: ...ha tingut a bé plantejar de nou el problema que el nostre company senyor Riera va plantejar ahir en aquest Parlament. I el senyor Vidal i Guardiola, que tenia un especial desig d'intervenir ahir per plantejar aquest problema amb un caire polític, ha aprofitat l'ocasió que li ha brindat la Presidència i amb una pregunta que si no entenc malament és un enfilall de preguntes que m'ha adreçat a mi en una forma seca, com enjudiciant-me...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No. (*Rumors de protesta en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. CONSELLER de Governació: ...com posant-me en el banquet dels acusats...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Era per anar de pressa tan sols.

El Sr. CONSELLER de Governació: Doncs, bé. Jo diré que en aquesta ocasió és el Conseller de Governació el que té desitjos d'intervenir. El senyor Vidal i Guardiola ha plantejat aquest problema en forma de dues o tres preguntes concretes: una d'elles, la pregunta del que nosaltres entenem per armistici; i una altra, si nosaltres asseguràvem la impunitat en el camp. Però, senyor Vidal i Guardiola, la impunitat, a favor de qui?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Dels que infringeixen la llei dels contractes.

El Sr. GALÉS: Dels que fan malbé les vinyes.

El Sr. CONSELLER de Governació: He de dir al senyor Vidal i Guardiola i a tots els senyors Diputats, que les agitacions registrades en el camp, moltes vegades provenen dels senyors que s'asseuen en els bancs de les VV. SS. (*Rumors de protesta en la Minoria de Lliga Catalana.*) L'agitació és producte d'aquesta mala fe, d'aquesta mala intenció d'enverinar el problema quan tenim la proximitat més o menys propera d'unes eleccions. Es veurà sempre que aquests problemes tenen un cert enconament, tenen una certa virulència, quan s'aproximen unes eleccions. Aleshores es creu arribat el moment de tornar a agitar el

camp, quan nosaltres hem hagut de fer un gran esforç per a aguantar aquest «statu quo» en el camp fins que vingui una llei que resolgui ordenadament els contractes de conreu, aquest Parlament l'aprovi i es resolgui aquest problema que a tots tant ens preocupa.

Armistici? Quin armistici és? Armistici és cercar la fórmula per tal que tots i cada un dels conflictes creats en el camp de Catalunya tinguin un moment de pausa, tinguin un moment de repòs. Els nostres Diputats, que són homes combatius i tenen conviccions particulars sobre aquest problema, durant aquest període de temps he de confessar que han fet una magnífica tasca de pacificació i que han posposat llurs interessos de Partit a favor del Govern i d'aquesta pau i d'aquesta tranquil·litat. Tant de bo que en aquest armistici les VV. SS. haguessin provat d'intentar aquestes fórmules de conciliació que no es dedueixen pas de les paraules del senyor Vidal i Guardiola!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ¿Que té proves en contrari el senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER de Governació: La prova és manifesta. Són aquesta sèrie de preguntes que acaba de formular aquí i que no es tradueixen en altra cosa més que en portar al camp una excitació que no és convenient pel bé de Catalunya i menys en uns moments en què s'intenta resoldre el problema.

Impunitat? Qui l'ha permès? ¿Es pot citar un cas concret en què hàgim emparat aquesta impunitat? No! Ahir vaig dir d'una manera clara i terminant: Nosaltres tenim una missió conciliatòria. Les vegades que he intervingut en aquest problema, han estat amb motiu d'aquesta pausa que he dit, però no per a enverinar els conflictes, sinó per a esperar una solució que el Govern de Catalunya té el propòsit de fer complir enèrgicament. Aquesta és la nostra posició.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Denano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor Selves: En primer terme he de dir que si he fet preguntes concretes no han estat altres que les que es fan en els restants Parlaments. No han estat formulades amb una manca d'expressió carinyosa, sinó en el sentit d'abreujar temps i d'atorgar el màxim respecte al Parlament. De la resposta del senyor Selves solament en puc treure una conseqüència, entre moltes, en relació al problema que es debat i a l'actuació del Govern de Catalunya, actuació que jo denominaria positiva pel que fa i negativa pel que deixa de fer; però aquesta actuació no pot ésser discutida en el marc estret d'una pregunta. Jo no he començat a parlar d'aquest problema, sinó que consta d'una manera ben clara que ens hem vist obligats a trencar el silenci perquè ahir el senyor Riera va parlar-ne en aquesta Cambra, i venia preparat per si la qüestió s'hagués traduït en una interpellació, per a desfer les afirmacions del senyor Riera. Quant a la impunitat, he de contestar que nosaltres creiem que la impunitat per les infraccions de la llei i sobretot per les infraccions de contractes i de procediments, és una font de desordre i aquest desordre s'estén pel

camp de Catalunya i és molt possible que vingui la Llei Agrària el dia de demà i malgrat la bona voluntat del senyor Selves i la del Govern de Catalunya, sigui ja tard. Però són tantes les coses que poden dir-se en relació a aquest problema, tant pel que ha manifestat el senyor Selves com pel que ahir vàrem escoltar en aquesta Cambra, que prego al senyor Selves, d'acord amb la Presidència, que assenyali el dia per a una interpellació sobre l'actuació i les omissions del Govern de Catalunya en matèria de política agrària.

El Sr. PRESIDENT: Tinc la satisfacció de dir al senyor Vidal i Guardiola que la Presidència assenyalarà dia.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: En primer terme, per a acceptar aquesta interpellació quan la Presidència ho disposi. Ara hi ha un problema previ a discutir. Ahir vaig dir-ho i hauré de repetir-ho avui. El que menys participació té en aquests problemes del camp és el Conseller de Governació, ja que, en realitat, es tracta d'un problema de Govern i afecta al Conseller de Justícia i Dret, però en absència d'ell acceptaré amb molt de gust aquesta interpellació.

Respecte a la posició que marca la V. S. acusant concretament el Govern per omissió i per acció, perquè fa molt en donar aquesta impunitat, i no fa el que hauria de fer en la política agrària, he de contestar també amb dos conceptes clars i nets per a evitar dubtes. El que podria fer el Govern de Catalunya en política agrària depèn de dos factors: primer, que no estiguin traspasats els serveis de justícia; segon, que no estan traspasats els serveis d'ordre públic. Ja coneixen les VV. SS. que no tenim aquests serveis i que, per tant, en aquest sentit el Govern no se li pot imputar que hagi fet ni per excés ni per defecte. Res més.

Lectura d'una Proposició de Llei de la Minoria Socialista, relativa a la pròrroga dels mandats dels Regidors

El Sr. PRESIDENT: Ha acabat el període de precs i preguntes. La Comissió de Governació ha autoritzat la lectura d'una Proposició de Llei que havia estat presentada per la Minoria d'Unió Socialista, de la qual ara se'n donarà compte, perquè si es pren en consideració passi a la Comissió corresponent per tal que dictamini.

El Sr. SECRETARI: «Els Diputats que sotsguignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent Proposició de Llei:

Article únic. Es prorroguen els mandats dels Regidors que, en virtut de la Llei de la República haurien d'ésser substituïts en el proper mes d'abril, fins i tant que el Parlament de Catalunya no hagi aprovat les Lleis municipal i electoral i el Govern de la Generalitat no hagi reglamentat l'ús obligatori del carnet d'identificació personal per ambdós sexes.

Palau del Parlament, 27 de gener del 1933.
— Joan Comorera, Joan Fronjosà, Carles Gerhard, Estanislau Ruiz i M. Serra i Moret.»

El Sr. PRESIDENT: S'ha autoritzat la lectura d'aquesta proposició i, si es pren en consideració, haurà de passar a la Comissió corresponent perquè dictamini. ¿Es pren en consideració? (Assentiment.) Passa a la Comissió corresponent. Segueix l'ordre del dia.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Finances concedint a l'Ajuntament de Barcelona les autoritzacions demanades pel Pressupost de l'any 1933

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tallada, per a rectificar.

El Sr. TALLADA: Senyors Diputats: El senyor Serra i Moret i el senyor Conseller Delegat, varen pronunciar unes paraules en la sessió d'ahir, després de la meua intervenció en la discussió d'aquest debat en la seva totalitat, que veritablement varen fer néixer en mi el dubte de si en aquella intervenció jo m'havia col·locat dintre d'una esfera i d'unes activitats que ens han d'estar vedades, i si s'havien portat a discussió en aquesta Cambra problemes que solament s'han de discutir en el nostre Ajuntament. Semblava deduir-se d'aquestes paraules que la posició dels Diputats en front del Projecte que tenim damunt de la taula havia d'ésser senzillament la de dir un sí o un no, aprovar o rebutjar aquesta autorització que el Govern portava per a fer sortir a l'Ajuntament de Barcelona de la difícil situació en què en el moment actual es troba. Però com que jo no vaig poder rectificar en la sessió d'ahir — molt a disgust meu —, he tingut unes hores per a reflexionar, i d'aquesta reflexió he deduït que no va haver-hi cap mancament per la correcció que el Parlament té envers les corporacions que actuen en altres esferes de la vida dels pobles. Jo m'he arribat a convèncer de què veritablement la meua actuació el dia d'ahir es va desenrotllar amb aquella correcció que procuro sempre posar en tots els meus actes. Jo he arribat a convèncer-me que veritablement era impossible d'arribar-se a formar un criteri sobre els projectes i sobre les autoritzacions que se'ns sol·liciten, sense estudiar les repercussions que la concessió de les autoritzacions puguin portar dintre de l'economia de la nostra terra, sense estudiar tots aquells antecedents que han portat a l'Ajuntament de Barcelona a demanar aquestes autoritzacions. Jo no he acusat a l'Ajuntament de Barcelona, no li faig aquesta acusació en el dia d'avui — ni l'he feta en cap altre lloc ni per escrit ni de paraula — de què sigui l'actual Ajuntament l'únic culpable de la situació difícil que estan travessant en el moment actual les finances de la nostra ciutat; però jo el que sí vaig recordar en el dia d'ahir i repeteixo en el dia d'avui, és que fa dos anys que ocupen el poder municipal els mateixos homes i que la situació que hi havia aleshores ja en el moment del seu adveniment al poder, no ha estat millorada en absolut, sinó que més bé està pitjor en el moment actual. Durant aquests anys no han viscut més que d'expedients, no han fet sinó una política al dia, han seguit sempre en la seva actuació una línia de mínim esforç, de mínima resistència. Jo estic acostumat ja en el poc temps que porto de vida parlamentària, en el poc temps que porta d'actuació aquest Parlament, a l'acusació que se'ns ha fet per diversos elements de la

Majoria, principalment pel senyor Conseller de Finances, de què les nostres actuacions en matèries econòmiques, en matèries que tenen relació amb el crèdit de les corporacions públiques, no són de vegades prou assenyades, que nosaltres pronunciem paraules imprudents moltes vegades i que no sabem distingir aquella línia divisòria que existeix entre una discussió plena en l'esperit de justícia i un altra discussió que pot produir perturbacions en el crèdit d'aquelles corporacions. Jo, senyors, crec que solament la meua consciència és la que ha d'ésser jutge dels meus actes, i aquesta consciència no m'acusa en absolut de cap d'aquests mancaments, d'aquests retrets que diverses vegades se'ns han fet ací.

Jo vaig parlar indubtablement en el dia d'ahir d'una suspensió de pagaments, i em volem dir si no és una suspensió de pagaments aquestes autoritzacions que mana l'Ajuntament de Barcelona d'ajornar per cinc anys unes amortitzacions d'un Deute que en el moment de l'emissió havia estat pactat en unes determinades condicions que ara deixaran de realitzar-se. ¿No és una vertadera «quita» la que es vol fer a uns creditors que hauran de cobrar els seus crèdits contra l'Ajuntament amb un paper municipal calculat a un tipus de cotització molt superior al que realment es valora dintre la Borsa de la nostra ciutat?

Jo no vaig fer indubtablement tampoc càrrecs grossos contra els arbitris que es demanen per l'Ajuntament o per establir els nous en virtut d'aquest Projecte d'autoritzacions. Molts d'aquests arbitris els trobo naturals en la seva essència; hi estic conforme, si bé en altres dissenteixo de l'oportunitat d'establir-los en el moment actual. Jo d'aquests arbitris vaig dir solament que era precis tenir en compte, abans de judicar-los, la repercussió que poguessin portar dintre de l'economia catalana; que era precis tenir en compte les circumstàncies de crisi en què es troba actualment la nostra economia, que era precis tenir en compte sobretot aquesta condició especial de què Catalunya viu com formant part d'un Estat molt més gran que ella i que, per tant, les diferències de tributació, la diferència en la càrrega tributària dels ciutadans en les diverses regions, pot portar repercussions dolentes per a l'economia de la nostra ciutat i per a l'economia de Catalunya.

El senyor Pi i Sunyer, que pel que he anat veient en la seva actuació en aquesta Cambra ha seguit mantint moltes vegades aquell principi d'estratègia militar de què la millor defensa és l'atac, enlloc de contestar a tots els meus arguments, enlloc de fer-nos veure el seu criteri sobre les repercussions econòmiques que poguessin tenir aquestes autoritzacions que es demanaven, es va llençar a una sèrie d'atacs parlant-nos constantment de l'actuació dels Ajuntaments en els quals havien tingut majoria els elements regionalistes, parlant-nos constantment de l'actuació del senyor Maynés, President de la Comissió d'Hisenda de l'Ajuntament que s'anomenà automàtic, i inclús retraient els mals, els perjudicis que havia causat el senyor Ventosa mentre era Ministre de Finances d'Espanya en voler proposar un projecte pel qual es concedia una subvenció al nostre Ajuntament. El senyor Pi i Sunyer es troba en què desempenya una doble funció en aquesta Cambra — les circumstàncies li han portat —; per un cantó, el senyor Pi i Sunyer és un Ministre, és un Conseller de Finances, és un Conse-

ller Delegat; per altre costat, és el líder de la majoria homogènia formada per un sol Partit, i té molta tendència el senyor Pi i Sunyer ha donar molta més importància, en la seva actuació, a aquest segon aspecte de la seva personalitat que no pas a l'altre. Per tot l'afecte que jo sento pel senyor Pi i Sunyer, per tota l'admiració que em mereixen les seves dots morals i les seves dots intel·lectuals, desitjo sincerament que en la seva actuació en aquesta Cambra obtingui els seus èxits — té coneixements i mereixements per a obtenir-los — en una contestació tècnica als problemes que se li plantegin i no en intervencions que del menys que es poden qualificar és d'habilitats polítiques. He dit.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: Em veig obligat a recollir algunes de les manifestacions que va fer ahir el senyor Conseller Delegat. No les recolliré totes, perquè en relació a una part d'elles, a una part important d'elles, el nostre amic Joan Ventosa va dir que s'hi referiria directament; però jo, que vaig consumir el primer torn en contra d'aquest dictamen, i que després de les respostes del senyor Casanoves vaig escoltar els arguments del senyor Conseller Delegat, del Conseller de Finances, he de fer en aquest moment un vertader esforç per a situar el debat, perquè al meu entendre, nosaltres després de dos dies ja llargs de discutir la totalitat d'aquest problema, ens trobem — i precisament com a conseqüència de la forma en què l'han enfocat els senyors del Govern i de la Majoria —, ens trobem en un debat absolutament desplaçat. Ahir es va passar la tarda discutint una cosa sobre la qual no hi havia lloc, com és si nosaltres podem entrar aquí a analitzar els detalls del Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona o si no hi podem entrar. El senyor Conseller Delegat seguí aquesta tàctica que nosaltres poc a poc ja li hem descobert — ho acaba de dir l'amic senyor Tallada — seguint la tàctica d'atacar per a evitar-se la defensa. Jo vaig a demostrar ara que aquesta defensa li és difícil, si no impossible. El senyor Pi i Sunyer va pretendre trobar una diferència de criteri entre el concepte de l'autonomia municipal, que d'una manera claríssima i eloqüent i que jo subscric en totes les seves paraules, havia exposat o va exposar després el senyor Duran i Ventosa, i la nostra actuació personal en aquest dictamen relacionat amb unes autoritzacions que demana l'Ajuntament de Barcelona. Jo, senyor Pi i Sunyer, crec que la manera com nosaltres ens hem comportat en aquesta Cambra discutint i molestant potser sovint — però és que som tan poquets que no tenim més remei que intervenir sovint —; jo crec que la forma en què nosaltres ens produïm mereix una sola consideració, a part de les personals que sempre se'ns guarden, i és la de què s'entri a fons en els arguments que nosaltres exposem. Jo crec declarar que els arguments que jo — potser malament, potser en una forma confusa — vaig exposar el primer dia, el senyor Conseller Delegat no ha començat a entrar-hi.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Ja en parlarem.

El Sr. CASANOVES: Ja els havia esmentat jo.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo crec que com que hem de treballar molt temps plegats, perquè si bé jo no crec en l'eternitat d'aquesta Cambra sé que la Majoria, conscient potser que unes eleccions canviïn les forces polítiques. (*Rialles en els bancs de la Majoria.*) Seguint bons exemples procurarà estirar el terme de durada tot el possible; com que nosaltres hem de treballar doncs molts anys plegats és indispensable que ens posem d'acord sobre el mètode de treball, i francament, quan en una matèria tan difícil, tan poc simpàtica com aquesta de Pressupostos, arbitris, finances, nosaltres ens hem d'esforçar a donar raons, jo lamento que el senyor Conseller Delegat no hagi trobat com a resposta més que dues coses: d'una banda, unes quantes petites anècdotes sense esforç de sistematització, i per altra banda, uns quants tòpics. Comencem, senyor Pi i Sunyer, pels tòpics. Jo li dic amb tot l'afecte, amb tot el respecte, que en comencem a estar fadigats. Quan jo parlo de problemes de finances, quan jo parlo de la necessitat de fer un esforç al qual el Parlament no deu sostreure's per evitar als ciutadans de Barcelona l'enorme càrrega que aquest Pressupost representa, quan venim amb argumentacions d'aquesta classe, no s'hi val, senyor Conseller Delegat, a fer una resposta d'anècdotes, que en parlaré tot seguit, i després de tòpics. Si nosaltres — que jo no ho he de fer pas — ataquem la República, la democràcia, Catalunya, quan algú de nosaltres ho faci, que ja sap el senyor Pi i Sunyer que trigarà de venir aquest dia perquè no ha de venir mai, que el senyor Pi i els senyors de la Majoria s'aixequin contra nosaltres. Si jo i els meus companys cometéssim aquest pecat tindríem l'obligació de callar. Però mentre nosaltres estem en el pla que estem, discutint objectivament i procurant defensar els interessos de Catalunya, no s'hi val que a manca d'arguments i a manca de resposta es busquin constantment els aplaudiments de la Majoria amb República, democràcia i Catalunya.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Això sí que és un tòpic!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: I li diré més; el senyor Pi i Sunyer tampoc té dret com va fer ahir referint-se a tots nosaltres — perquè ell, persona il·lustradíssima i intelligentíssima, coneix les coses —, en buscar com va buscar ahir en un paràgraf, un aplaudiment parlant de la Dictadura, quan sap perfectament el senyor Pi i Sunyer que jo crec que és bastant ridícol anar lluint per aquest món palmes de persecució i martiri, sap que he, durant el temps de la Dictadura, lluitat públicament desafiant tots els perills contra l'administració municipal i financera de la Dictadura. I torno a dir que m'ha dolgut que a manca d'arguments cerqués un aplaudiment de la Majoria potser menys informada d'aquests detalls que el mateix senyor Pi i Sunyer.

Jo, després de les paraules de l'amic Tallada, de la intervenció del senyor Duran i Ventosa, i de l'anunci d'intervenció del senyor Ventosa i Calvell, m'hauria pogut estalviar la rectificació si no m'hagués considerat obligat precisament a repetir els punts essencials de la meua intervenció per a demostrar que eren els essencials i que el nostre

estimat amic, el senyor Conseller Delegat, no hi va contestar. Jo vaig dir — eren les meves primeres paraules — que no veníem aquí a discutir el Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona. Jo vaig dir que estàvem davant d'una petició d'autoritzacions, i que davant d'una petició d'autoritzacions, no érem uns carters que l'agafem i la traspassem, i que no érem uns criats de l'Ajuntament de Barcelona; que quan se'ns portava un problema de la transcendència d'aquest, era perquè l'estudiéssim, i quan s'estudia un problema crec jo — i el senyor Pi i Sunyer que procedeix de les ciències exactes m'ha de donar la raó — cal tenir en compte unes normes. Jo vaig esforçar-me en exposar a la Cambra quines eren al meu judici les normes que havia de tenir en compte el Parlament per a estudiar aquesta proposició d'autoritzacions, per a estudiar-la i rebutjar-la, car no tenien el fonament suficient per a ésser acceptades pel Parlament, i vaig a repetir-ho amb tota la brevetat possible. Aquí s'ha plantejat en realitat una lluita, no entre el Parlament i l'Ajuntament, sinó entre els ciutadans de Barcelona i l'Ajuntament, i es tracta de saber al costat de qui es posa el Parlament. El Parlament no està obligat, com diu el preàmbul del Projecte de Llei i com va repetir ahir el senyor Pi i Sunyer, a donar facilitats a l'Ajuntament de Barcelona. ¿Què és això de donar facilitats i quina interpretació donaran tots els organismes públics de Catalunya a aquesta paraula, com preguntava molt bé Lluís Duran? Donar facilitats, ¿què vol dir? Visca la disbàuxa, quan no poguem més anirem al Parlament de Catalunya que ens donarà facilitats. Si aquesta és l'interpretació que donen a la nostra funció sobirana legislativa, tinguen la seguretat que sempre sostindrem la contrària. Nosaltres varem dir que el conjunt d'aquestes autoritzacions representava un sacrifici enorme pels contribuents de Barcelona en un moment de depressió econòmica, i que l'Ajuntament de Barcelona no tenia l'autoritat moral per a demanar aquest sacrifici, perquè abans no havia fet l'esforç intern de reduir les seves despeses improductives i les despeses veritablement innecessàries, i això, jo, molt modestament, però crec que amb dades que figuren al DIARI DE SESSIONS vaig demostrar-ho abans d'ahir. Vaig tenir, no ho sé, senyor Casanoves, si la sort o dissort que la V. S. desféss totes o no me les desféss les meves argumentacions; jo crec que no. I molt breument només quant aquestes argumentacions van ésser recollides ahir pel senyor Pi i Sunyer jo les repetiré molt breument. El senyor Conseller Delegat va alludir repetidament — així consta en el DIARI DE SESSIONS —, va alludir a actuacions dels nostres amics de la minoria municipal, va alludir inclús a conferències d'alguns dels nostres amics fora del Consistori. Jo no tinc en aquesta matèria més que una classe d'amics o sigui els que no necessiten que nosaltres ni en presència ni en absència els defensem, perquè se saben defensar sols, com es defensem amb el prestigi que tenen a Barcelona tota una actuació de lluita durant quasibé dos anys. Però sense entrar a defensar els bons amics que no necessiten defensa, he de dir alguna cosa, per exemple quan s'acusava a la Minoria de Lliga Catalana de què deia fora del Consistori coses que havia de dir en el

Consistori. Jo recordava i he de dir-ho a la Cambra el nombre de debats sobre matèria financera que la Minoria de Lliga Catalana ha plantejat al Consistori. Comença el debat el dia 10 de juny del 1931, sobre el Projecte de préstec colonial; segueixen el 25 de setembre, debat general; 31 de desembre, pròrroga de Pressupostos; 13 gener del 1932, contra la venda de Títols; 10 de febrer, Exposició Internacional; 2 de març, crítica de l'Assemblea de ciutats de més de cinquanta mil habitants; 14 de març, Pressupost Casanoves; 30 de març, pròrroga Pressupost; 14 de maig i 15 de juny, s'ataca el pagar amb Títols; 1.º de juliol, interpellació general; 23 setembre, Pressupost extraordinari refós; 30 desembre, pròrroga Pressupostos; 27 gener del 1933, carrer Balmes; 10 febrer, Exposició Internacional, i 6 març, Pressupostos.

D'aquesta llista es desprèn que en l'any 1931 hi hagueren a l'Ajuntament, suscitats pels nostres amics, tres debats sobre finances; en l'any 1932, deu, i en el que portem de 1933, tres. Hi ha quelcom més: em recordava aquest bon amic absent un fet, i ho he fet privadament fa unes hores al President de la Comissió de Finances, senyor Casanoves, al qual l'amic havia tingut la gran satisfacció de veure'l, però no de sentir-lo, en la darrera sessió municipal, on amb dos agravants que per aquest cas són molt lamentables: el de la precipitació i el de la nocturnitat, es va fer passar de qualsevol manera aquest Projecte de Pressupost que ara hem de discutir aquí. A mi se m'ha dit que no tingueren els nostres amics la fortuna de sentir la V. S., la qual cosa hauria estat per aquests amics, com li consta al senyor Casanoves, un enorme pler, perquè estimen les seves dots d'administrador de la cosa pública barcelonina, però si el senyor Casanoves va assistir a aquesta llarga sessió, a aquesta sessió a tota pressió...

El Sr. CASANOVES: Com tots els Regidors de Barcelona.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ...però si la V. S. va sentir els discursos que varen fer els nostres amics fins que estigueren completament esgotats, perquè no podien més físicament, i els sentí i no va dir res, és que el vostre silenci es pot imputar a ells? Jo crec que no, però aquest és un detall que jo tenia obligació d'esmentar-lo, perquè semblava que s'havia fet un cert retret de què entre la nostra Minoria no hi hagués consistència i prou valor personal per a dir les coses allà on es poden contestar.

Però a mi m'interessa més no aquesta qüestió de tràmit, sinó la demostració altra vegada del que el senyor Pi i Sunyer, a part d'un parell d'anècdotes i de detalls no va tan sols intentà entrar-hi, de què la conducta de l'Ajuntament de Barcelona, en relació a les despeses des de l'abril del 1931 — perquè les etapes anteriors a ells no li són imputables, — la conducta de l'Ajuntament de Barcelona en matèria de despeses no permet que nosaltres avui amb la consciència tranquil·la li donem una autorització de noves càrregues per són imputables —, la conducta de l'Ajuntament de Barcelona hagués fet una política austera en despeses, aquest augment enlloc d'ésser de 22 milions de pessetes potser hauria pogut ésser de

la meitat. I jo que no vaig voler molestar a la Cambra amb moltes xifres, necessito que el senyor Casanoves i el senyor Pi i Sunyer, sobretot, em facin la bondat de considerar que quan el Pressupost del 1931 de 116 milions de pessetes passa a 1933 amb 124 milions, sense els 9 milions i mig d'ajornament de les amortitzacions, hi ha d'haver en aquestes despeses molt d'ajornable, sobretot perquè hi ha la consideració de què en un Pressupost que seria actualment potser de 135 milions de pessetes, si no es fes aquesta manera molt còmoda d'estalvi que és l'ajornar l'amortització del Deute, en aquest Pressupost s'han anat reduint potser fins a la desaparició absoluta totes les partides que d'una manera directa o indirecta poden representar feina, treball, obres a Barcelona. Jo crec que seria molt difícil trobar al món el Pressupost d'una ciutat de la categoria de Barcelona, de 135 milions o 130 milions de pessetes, on les consignacions per a obres, que és la manera positiva, no amb promeses ni amb brometes, sinó amb consignacions que representin pessetes, de donar treball als sense feina, no trobaríem un sol Pressupost entre totes les grans ciutats del món, que amb 130 milions de pessetes no hi hagués com en aquest ni un sol centim per a obrers, tenint en compte com estan els carrers de Barcelona, en els quals les reparacions no es fan com correspon a la nostra categoria. És aquesta l'última consideració que jo volia fer, per a demostrar fins a quin punt aquest Pressupost requereix un nou estudi abans de què el Parlament li doni aquesta injecció que representa un sacrifici tan gran per a tot Barcelona.

El senyor Pi i Sunyer va dir que l'Ajuntament, era un Ajuntament honorable; jo no vaig dir ni una sola paraula, que ni directament ni indirecta, representés una afirmació en contra; però és que jo puc discutir amb persones molt honorables que en el meu entendre estiguin equivocades, i aquest és el cas que els senyors de l'Esquerra Republicana de Catalunya que al meu entendre — honorables, senyor Pi i Sunyer, dons jo d'això no en vaig dir ni una sola paraula —, al meu entendre estan mal orientats i equivocats.

I tornem, senyor Pi i Sunyer, a les despeses de personal. Jo no sabia demanar al senyor Pi i Sunyer altra cosa que la de què procurés abans de donar aquest auxili tan quantios a l'Ajuntament de Barcelona que representa un tan enorme sacrifici pels nostres contribuents, apliqués o fes aplicar, o aconsellés que s'apliqués, que hi ha mil maneres amb tots els respectes per a l'autonomia municipal, aconsellés a l'Ajuntament de Barcelona, que seguis en matèria de personal el sistema que ell, i nosaltres l'hem escoltat amb molt gust, ha dit que volia seguir a la Generalitat. Amb això nosaltres en tindríem prou, però aquest sistema no és, senyor Pi i Sunyer, el sistema que porta les despeses de personal de 25.181,000 pessetes en 1931 a 29.532,000 pessetes en 1933...

El Sr. CASANOVES: Hi ha l'augment de Cultura.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: És una part d'aquest.

El Sr. CASANOVES: Importantíssima.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Ja li diré, senyor Casanoves; hi ha 2 milions. De manera que en un moment en què l'Administració s'ha de restringir, en un moment en què tot el món estalvia, en què tots els Pressupostos públics es confeccionen sobre la base de reducció de personal, són 4.350,000 pessetes que treient els 2 milions justos, que és l'augment de Cultura, queden 2.350,000 pessetes, o sigui més del 10 per 100 d'aquest forat que vosaltres voleu que el Parlament tapi amb una autorització que nosaltres considerem antieconòmica i que s'ha de rebutjar...

El Sr. CASANOVES: Hi ha altres serveis que s'han d'organitzar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però nosaltres acusem als senyors d'Esquerra Republicana de Catalunya de què han fet augments de despeses que no s'havien de fer, i de què no han fet les economies que es podien fer. De manera que no es tracta solament de què de 25 milions es pugi a 27 — li faig al senyor Casanoves la gràcia en la seva integritat de les despeses de Cultura, tot i advertint al senyor Casanoves que sobre el problema de si ha d'ésser l'Ajuntament el que es carregui en un moment en què s'ha fet el traspàs de serveis, en diré unes paraules d'això després al senyor Pi i Sunyer, només unes paraules perquè no em toca a mi aquest problema — si ha d'ésser l'Ajuntament qui amb els diners dels contribuents, del Pressupost municipal, o la Generalitat que pagui la totalitat de la primera ensenyança, sinó que hi han 2.350,000 pessetes d'augment de despeses de personal d'oficina, quan aplicant la plantilla d'amortització, enlloc d'un augment de 2 milions de pessetes — jo em recordo el que es feia en aquells temps que quasi, i perdoneu-me l'adjectiu perquè no m'agrada, m'atreviré a dir gloriosos de l'any 1921-22, on en un any s'arribaren a reduir nou-centes vint places perquè es tancaren les aixetes de les vacants que és una de les majors temptacions que hi ha a l'Ajuntament de Barcelona —, enlloc de 2.350,000 pessetes d'augment, hi hauria hagut 1 milió i mig o 2 milions de baixa. De manera que el Pressupost de personal, si la gestió d'Esquerra Republicana hagués estat veritablement rígida, hauria pogut estar al voltant de 23 milions. I això, senyor Conseller Delegat, això, senyor President de la Comissió de Finances, no és una cosa que la digui jo, que la diguem personalment nosaltres, sinó que sabem que l'opinió pública de Barcelona, tota, absolutament tota, amb la petita excepció dels vostres incondicionals, opina el mateix. Jo llegia no fa molts dies que un diari republicà de sempre, parlava de les vostres disbauxes en matèria de personal i acaba amb una frase que jo, sense l'auxili del nostre company Battestini potser no sabria traduir bé, i que llegiré en original, i que diu: després d'explicar tota la història del personal i després de no fer al·lusió, després d'oblidar-se d'un detall tan important com aquell cèlebre dictamen que va quedar pendent i que està enterrat, si no m'equivoco, del 23 de setembre on havia d'haver una entrada de tres-centes persones...

El Sr. CASANOVES: Està mal informat la V. S. Es un dictamen que jo no vaig fer, però

que posaria amb honra la signatura al peu. Era l'organització de tot el personal d'arbitris de Barcelona.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Perfectament, però representava la creació de tres-centes places més. Doncs bé, en aquest diari, representant d'un sector important d'opinió republicana, es diu: «La francachela, como puede verse, ha tenido el carácter de bacanal.» I al costat d'això, d'aquesta disbauxa innecessària, jo recordava també molt breument, perquè si hagués entrat en tots els detalls necessitaríem aquí setmanes per a la discussió, el desordre dels Pressupostos extraordinaris, que d'això encara en parlarem quan es discuteixi l'article 1.er del Projecte, on s'ha donat, per exemple, el cas curiós que en aquella sessió que durà vint-i-quatre hores, on ja al final tots els Regidors estaven cansats, sorgí, no se sap d'on, un augment de més d'1 milió de pessetes en la xifra del Pressupost de liquidació, i quan algun Regidor mig dormit, perquè sembla que els més forts estaven mig dormits, preguntà: «Què és això?», li referiren: «Això és un paquet de factures de la Secció de Cultura, que ens havíem descuidat», i sense control, quasi sense sumar-les, les afegiren al Pressupost. D'aquesta manera es confeccionen les coses que nosaltres no hem d'aprovar perquè no és la nostra missió, sinó que indirectament venim a consagrar o ratificar donant aquestes autoritzacions, si la Cambra no s'hi repensa, que jo crec que encara té temps de repensar-s'hi.

El Sr. PRESIDENT: Qui no té temps és la V. S. Perquè el temps reglamentari són deu minuts, i en fa trenta-cinc que parla. Jo tinc en compte que la V. S. porta el pes del debat sobre aquesta qüestió financera de la Minoria regionalista i em plau donar-li totes les facilitats; però fins com a fórmula reglamentària m'he vist obligat a advertir-li.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres encara que volem estar sempre dintre del Reglament ens trobem amb una dificultat: cada paraula nostra dóna lloc a grans explicacions per part del Govern, i aleshores la necessitat de recollir, almenys, de pressa les principals coses que diu el Govern, ens fa incórrer ben contra la nostra voluntat en aquestes infraccions reglamentàries.

Jo he dit que abans s'havia plantejat el problema: els barcelonins contra l'Ajuntament de Barcelona, i que nosaltres estàvem al costat dels barcelonins, per les raons que he dit i que ja no repetiré. Però és que nosaltres, senyor Conseller Delegat, no solament estem al costat dels barcelonins. Jo sóc barceloní, jo sóc Diputat per fora de Barcelona, i he de dir al senyor Pi i Sunyer que si els barcelonins tenen molts greuges contra el Pressupost municipal, tots els altres catalans, i jo no comprenc la quietud, la resignació amb què tots els Diputats de la majoria per districtes forans contemplen l'obra desastrosa, que el dia de demà ja haurém de recordar, jo dic que tots els catalans no barcelonins, també estan en front de l'Ajuntament de Barcelona; i aquí ve el segon punt dels que jo i molt breument vaig tocar el primer dia i que al meu entendre tampoc ha recollit el senyor Pi i Sunyer. El senyor Pi i Sunyer, diu: «Vosaltres

iniciàreu en temps anteriors la major part de les reformes tributàries i dels augments de tributació que figuren en aquestes autoritzacions.» Jo havia dit que la tendència universal contra la qual cap caprici nacional pot anar, en matèria de reforma tributària, consisteix en donar a l'organisme superior dels que comprèn tota unitat econòmica, i nosaltres — el senyor Mies ens ho acaba de dir amb una gran eloquència — no som una unitat econòmica, sinó que formem part d'una unitat econòmica superior, doncs la tendència està en què el conjunt de tributs directes de cada unitat econòmica es cobri seguint un sistema uniforme de tarificació. Les diferències principals de tarificació dintre de les partides d'una unitat econòmica, poden produir greus trastorns, i a aquests es referia el company Tallada, i jo per ésser curt no repetiré els seus arguments. Diré solament al senyor Pi i Sunyer que nosaltres veiem en la manera com es consignen les autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, en la manera com en l'Estatut no es resol tampoc aquest problema, nosaltres veiem un conjunt d'amenaques de què Barcelona, sense tenir serveis municipals, que no en té — i vosaltres ho sabeu perfectament —, Barcelona tingui un Pressupost gravíssim com el puguin tenir les ciutats que tenen un servei de la major perfecció.

Perquè el senyor Pi i Sunyer, i ara ja estic comentant les seves darreres paraules, sortint-se altra vegada de la discussió general del meu argument, de què no deu el Parlament donar aquestes autoritzacions sense comprovar si és necessària la totalitat del sacrifici, el senyor Pi i Sunyer ens deia que nosaltres regatejàvem i que pensàvem massa en la qüestió material, que sempre pensàvem amb les pessetes.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No vaig dir això, senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor Pi i Sunyer, jo ara entretindria la Cambra buscant el detall. Es referí a l'Estatut, parlant, i obtingué un aplaudiment altra vegada, quan deia que a canvi de la llibertat de vegades s'havia de fer un sacrifici. Jo no voldria tenir mala memòria, jo no sé si alguns companys de la minoria ho van entendre igual.

VEUS a la Minoria de Lliga Catalana: Es el mateix sentit.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Però no és això.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però si no m'extracto seré massa llarg, senyor Pi i Sunyer.

El Sr. PRESIDENT: Extracti, extracti.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Quan el senyor Pi i Sunyer ens parlava de què ells havien portat l'Estatut, de què aquesta era la llibertat de Catalunya i que la llibertat de Catalunya mereixia sacrificis, no era això? Jo em feia certa il·lusió de què tenia una mica de memòria, però es veu que se m'ha acabat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No; però interpreta malament les meves paraules. Memòria pot tenir-ne molta.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Doncs bé, jo vaig dir a un dels meus companys de Minoria: «Ah!, en aquest moment, quan el senyor Pi i Sunyer ens diu que de vegades cal conformar-se amb què les coses materials no es resolguin com nosaltres desitgem, a canvi de què les espirituals es resolguin bé,

deu referir-se a l'article 7.º de l'Estatut que resol les partides de Cultura.»

El Sr. CASANOVES: No; va dir que eren uns fenicis.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Aleshores, ja he donat l'oportuna resposta, perquè si per les coses materials s'ha de cedir d'aquesta manera, posant al Pressupost de Barcelona avui en unes grans dificultats, i demà probablement al Pressupost de Catalunya — ja ho discutirem el seu dia — a canvi, per exemple, de l'article 7.º de l'Estatut, aleshores, per a fer una petita llatinada, no diré «do ut des», sinó que ens trobariem amb el que diria, junt amb el senyor Fontbernat, «do e do e do», que sempre donàrem i en canvi no rebriem res.

El Sr. ESPANYA: Tot això és música.

El Sr. DURAN I GUARDIOLA: De manera, senyor Conseller Delegat, que nosaltres trobem aquests dos principals defectes en les autoritzacions que se'ns han demanat. Que no estan justificades pels sacrificis del propi organisme que hagi fet l'Ajuntament de Barcelona, i per altra part, que posa en perill tota l'organització financera que es vulgui fer en profit de Catalunya, en profit de l'Ajuntament de Barcelona i en profit de tots els Ajuntaments de Catalunya, la situació dels quals — i si no ja ho veurem indirectament — queda molt empitjorada amb l'aprovació d'aquest Projecte.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Havia demanat també la paraula el senyor Ventosa i Calvell per explicar el vot de la Minoria. En el que té interès la Presidència és en què s'acabi el debat de la totalitat i si parla ara el senyor Conseller Delegat i després el senyor Ventosa parla també, haurà de tornar a parlar el senyor Conseller Delegat.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Com vulguin, jo sempre sóc partidari de donar totes les facilitats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No estranyi la Cambra que hagi demanat la paraula, si vol el senyor President, per a donar una forma reglamentària, per explicar el vot de la Minoria; però en realitat, és per a recollir les al·lusions de què em féu objecte reiteradament ahir el senyor Conseller Delegat. Jo em proposava intervenir en la discussió d'aquest Projecte de totalitat formulant algunes observacions amb motiu d'un vot particular o d'un article. Ara, amb objecte de no cansar amb reiterades intervencions l'atenció de la Cambra, ho faré tot simultàniament, recollint l'allusió del senyor Conseller Delegat i al mateix temps després formular algunes observacions respecte del Projecte.

L'allusió del senyor Conseller Delegat es referia al Decret de 24 de març del 1931 que fou dictat pel Govern Aznar del qual formava jo part com a Ministre de Finances. He de dir que va ésser amb una vertadera estupefacció que vaig sentir els comentaris que va formular el senyor Conseller Delegat respecte a aquest Decret. Serà bo que per situar les coses sapiguem exactament els antecedents que tenim i que és el que disposa.

Antecedents d'aquest Decret: Hi havia un altre Decret, anterior al període del Govern Aznar, signat en 3 de febrer del 1930, i essent aleshores

Ministre de Finances el senyor Wais. Aquest Decret era motivat per unes gestions fetes per l'Ajuntament de Barcelona, que a l'objecte d'extingir els deutes de l'Exposició Internacional, havia demanat autoritzacions per a establir determinats recàrrecs i arbitris de caràcter extraordinari. I el Decret de 3 de febrer del 1931 autoritza la imposició de recàrrecs i arbitris fins a la suma màxima, si no estic equivocat, de 14.790,000 pessetes. Recordaran tots els senyors Diputats que aleshores davant de l'anunci de què s'anaven a aplicar aquestes càrregues i arbitris de caràcter extraordinari es va promoure una gran oposició, es va iniciar un gran moviment de protesta per part de tots els elements econòmics de Barcelona. Amb aquest mateix motiu, havent ocorregut ja en aquest temps el canvi de Govern, se'ns va plantejar el problema per unes noves gestions portades a cap per l'Ajuntament de Barcelona a Madrid, a l'objecte de què l'Estat fent-se càrrec de la naturalesa especial de l'Exposició Internacional de Barcelona i el fet de què no tan sols aquesta Exposició havia estat dirigida pel Govern Central, sinó que en gran part havia redundat també en benefici d'altres terres d'Espanya, l'Estat contribuís a l'extinció dels deutes derivats d'aquella Exposició. En aquest sentit, els comissionats de l'Ajuntament de Barcelona i de les entitats econòmiques catalanes, simultàniament amb els comissionats de l'Ajuntament i de les entitats econòmiques de Sevilla, varen practicar gestions prop del Govern d'aleshores; i nosaltres sabem amb quins esforços vàrem poder arribar a aconseguir que el Govern Aznar acceptés un Decret pel qual es comprometia a presentar al Parlament un Projecte de Llei amb la finalitat de concedir auxilis als Ajuntaments de Barcelona i Sevilla per extingir els deutes de les Exposicions, auxilis que venien representats per unes quantitats anuals decreixents, quantitat que en el que fa referència a l'Ajuntament de Barcelona, començava per 6.000,000 de pessetes el primer any, i anava decreixent en el 10 per 100 durant deu anys fins a arribar a extingir-se. Era en total, no en valor actual, sinó en la suma de totes les quantitats que s'havien de consignar en els Pressupostos de l'Estat, la suma de 38.000,000 de pessetes amb les quals l'Estat contribuïa a acabar d'extingir els deutes de l'Exposició Internacional.

El senyor Conseller Delegat, va tenir ahir la magnanimitat de dir-nos que no ens feia un greuge per haver dictat el Govern del qual jo formava part com a Ministre de Finances aquest Decret. Moltes gràcies, senyor Conseller Delegat! Jo he de confessar que mai hauria cregut aleshores que en tractar d'obtenir de l'Estat i aconseguir que contribuís a ajudar a l'Ajuntament de Barcelona a portar una càrrega, fos el que fos ens formem derivat de l'Exposició Internacional, podria ésser mai un motiu de greuge pel que va gestionar i obtenir l'ajut.

El Sr. LLUHÍ: Em permet una pregunta el senyor Ventosa?

El Sr. VENTOSA: Sí; amb molt de gust.

El Sr. LLUHÍ: El deute que estava pendent era imputable a l'Ajuntament de Barcelona?

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Ja en par-

larem després; doncs tenim el propòsit de recollir les observacions que ahir va fer el senyor Lluhi, però abans voldria acabar de concretar allò relatiu al Decret i les observacions que va exposar amb motiu d'aquest Decret el senyor Conseller Delegat. El senyor Conseller Delegat deia que aquest Decret no consistia més que en una promesa que tenia consistència, però que després no va tenir realitat. Jo el vaig interrompre aleshores i li vaig dir, en definitiva, que jo no podia fer ni haver fet altra cosa, tota vegada que estan el Parlament tancat, o no havent-hi Parlament, jo no podia fer més que recabar del Govern del que formava part amb tota la solemnitat d'un Decret aprovat pel Consell de Ministres, el compromís formal de presentar un Projecte de Llei incluint en Pressupostos successius i durant l'espai de deu anys, una quantitat determinada, que hauria permès a l'Ajuntament de Barcelona realitzar una operació de crèdit sobre la base d'aquell compromís de l'Estat. Cal tenir també en compte el fet de la composició especial d'aquell Govern, constituït per representants de diversos partits polítics. Va venir després el canvi de Govern...

El Sr. CASANOVES: Canvi de règim, senyor Ventosa!

El Sr. VENTOSA I CALVELL: ...que jo aleshores no coneixia, perquè no tinc el do de la profecia. Tampoc aleshores, ho sabíeu vosaltres; però no té res a veure que vingués el canvi de règim, perquè, en definitiva, com el Decret es fonamentava en el reconeixement de l'esperit de justícia amb què l'Estat havia d'ajudar a l'Ajuntament de Barcelona a subvenir les despeses i deutes derivats de l'Exposició Internacional, el lògic és que amb un règim o un altre es podia reconèixer el mateix principi de justícia i establir i consignar en els successius Pressupostos les quantitats anuals que s'havien previst en aquell Decret. I en aquest sentit res té d'estrany que nosaltres diguem que pot haver-hi hagut, no diré negligència, però sí, en tot cas, poca eficàcia en l'acció, en quant no s'ha aconseguit del Govern, que després del 14 d'abril del 1931, ni del Parlament d'Espanya, aquells auxilis de 33 milions de pessetes per a concedir-se en deu anys successius, que haurien ajudat a l'Ajuntament de Barcelona a reduir les quantitats que avui vénen a pesar damunt del contribuent barceloní, demanant per això l'autorització del Parlament de Catalunya.

Veritat és que el senyor Conseller Delegat formulava un argument que jo trobo un bon xic desconcertant. El senyor Conseller Delegat deia que amb el Decret del Govern Aznar l'Ajuntament de Barcelona va perdre 6 milions de pessetes.

El Sr. CONSLELER DELEGAT: De possibilitats de nivellació.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Deia que va ésser perjudicial per a l'Ajuntament de Barcelona.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Em referia, i així ho vaig dir, a les possibilitats de nivellació.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Cercarem en el DIARI DE SESSIONS i trobarem les paraules exactes, i consti que jo no tinc interès, si el se-

nyor Conseller Delegat vol rectificar, en mantenir-lo; però consti que en aquesta ocasió argumento a base del que va dir el senyor Conseller Delegat: *(llegeix)* «De manera que ens trobem que amb el primer Decret, com per encís, ja se'ns volatilitzen 6.800,000 pessetes d'aquesta partida que he qualificat de fantàstica. Però encara hi ha més: aquesta partida autoritzava l'Ajuntament de Barcelona a posar aquests impostos fins aquesta xifra de 14 milions, però ve després l'altre Decret, el 24 de març, del Govern Aznar per inspiració o redacció directa del senyor Ventosa — jo indicava primerament que em semblava que per delicadesa venia signat pel senyor Aznar —, doncs ve aquest Decret del qual n'heu parlat tant, i respecte del qual jo he de manifestar la meua opinió ben franca, que és la de què enlloc d'afavorir va perjudicar els interessos de l'Ajuntament de Barcelona.»

El Sr. CONSELLER DELEGAT: ¿Voleu continuar llegint una línia més avall?

El Sr. VENTOSA I CALVELL: «Perquè l'Ajuntament de Barcelona tenia la possibilitat de nivellar en part — i hem vist que havia perdut 6 milions i escaig de pessetes — però tenia la possibilitat encara de nivellar en part aquest Pressupost, i ve el segon Decret i amb una promesa de què l'Estat donaria uns auxilis decreixents per deu anys, el primer de 6 milions de pessetes, el que resulta de fet que l'Ajuntament de Barcelona torna a perdre 6.300,000 pessetes més de possibilitats de sanejament de les seves finances.»

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Ho veieu?

El Sr. VENTOSA I CALVELL: I el senyor Conseller Delegat té el concepte que en el fet que l'Estat concedeixi a Barcelona 6 milions de pessetes, l'Ajuntament de Barcelona en resulta perjudicat. Atenent-nos a aquest concepte, vertaderament fóra per a escriureix-se si enlloc d'haver-se volgut concedir 6 milions de pessetes s'hagués volgut ajudar a Barcelona amb 60 milions de pessetes. Aleshores sí que s'hauria causat un perjudici enorme a l'Ajuntament de Barcelona. *(Rialles, en els bancs de la Lliga.)* I atenent-nos a aquest concepte, del senyor Conseller Delegat, m'explico naturalment que no s'hagi fet cap gestió per aconseguir que els Ajuntaments successius hagin consignat en Pressupostos les quantitats que aleshores s'havia compromès el Govern Aznar, no tan sols per a fer efectiva la quantitat més petita que el senyor Carner havia consignat també en el Pressupost del 1932. *(Molt bé, en els bancs de la Lliga.)* Perquè en el Pressupost del 1932, el senyor Carner, sens dubte pel mateix principi i amb el mateix desig d'afavorir Barcelona, va consignar en els Pressupostos la quantitat de 3 milions de pessetes, dels quals 2 milions són a Barcelona i 1 milió per Sevilla; però hi ha l'article 37 dels Pressupostos que diu que per fer efectiva la quantitat de 2 milions de pessetes es necessita que es dicti una llei especial i a més a més que l'Ajuntament de Barcelona hagués presentat la graduació dels crèdits de l'Exposició.

I quan el mes de desembre de l'any 1932 es volia fer efectiva aquesta quantitat de 2 milions de pessetes, va contestar el senyor Carner als Regidors que varen anar a Madrid què havien fet en matèria de

graduació de crèdits i els Regidors de Barcelona varen tornar sense fer efectius els 2 milions i sense que en el Pressupost per a 1933 hi figurí quantitat de cap mena en aquest sentit. Per això puc dir que hi ha hagut per part dels Diputats o dels Regidors o de qui sigui, és a dir, del Partit que ha exercit les funcions de Govern, si no una negligència, poca eficàcia en llur actuació. I dic que hi hagut poca eficàcia en llur actuació per dues raons. Una, perquè no es tractava de demanar de l'Estat un favor, sinó un principi de justícia, el reconeixement d'un precepte d'equitat que imposava a l'Estat el col·laborar a les càrregues de l'Ajuntament de Barcelona; i l'altra, perquè el que ha passat amb l'Ajuntament de Barcelona forma un contrast notori i una irritant injustícia amb el que ha passat amb altres ciutats, d'Espanya, en les quals l'Estat, sense que hi haguessin raons de justícia, ha vessat a mans plenes els milions...

El Sr. SOL: I no havien fet cap Exposició.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Madrid, per exemple, és beneficiat amb 8 milions anyals durant deu anys; a Sevilla, se li destina un 50 per 100 dels *pagarés* que tenia en el Banc de Crèdit Local; això, a part d'una colla d'altres coses, com a Madrid, per exemple, la perllongació de la Castellana, construcció d'edificis, etc. Quan es tracta de demanar un sacrifici i d'imposar noves càrregues als contribuents de Barcelona, és natural que es recordi això, perquè si això s'hagués obtingut no s'hauria de demanar el que avui es demana als contribuents de Barcelona. El senyor Pi i Sunyer en aquest sentit difereix de les al·lusions fetes pels meus companys de Minoria. Canviant una mica les coses deia: vosaltres potser us heu preocupat més de les coses materials, en tant que nosaltres ens preocupem més de la espiritualitat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No ho deia això.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Millor, llavors en deia una altra, amb la qual estic conforme, i era que els catalans, que tenim la fama d'ésser gent materialista, pequem més aviat per ésser uns idealistes que ens fan més il·lusió les coses que fan referència a l'esperit que les que ens donen satisfacció als nostres interessos. És així?

El Sr. CANTURRI: Aquí, sí, però allà... *(assenyalant els bancs de Lliga Catalana.)*

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Ara que no poden posar-se aquestes dues coses en comparació ni en contacte, perquè no seria digne d'uns que acceptessin uns avantatges materials a base de renunciar a coses de l'esperit, ni seria decorós per un Govern que concedís satisfacció a coses de l'esperit a canvi d'imposar als que les rebien la renúncia a una satisfacció de justícia en coses materials i d'interès. Són dues coses perfectament compatibles, i en matèria d'Estatut, bo serà que algun dia en parlem, perquè convindrà que cadascú es faci càrrec del paper que li toca. L'Estatut ha vingut notòriament al vostre temps, però és el fruit d'un arbre que varen plantar uns altres fa molts anys i que hem estat molts a cuidar-lo i, entre aquests, nosaltres hem tingut una part important.

El Sr. CANTURRI: Sí, però vosaltres l'heu cuidat malament!

El Sr. VENTOSA I CALVELL: El vàrem

cuidar bé, i per això n'haveu recollit els fruits. I permètim el senyor Conseller Delegat que li digui que tampoc podem exagerar massa la nota de desinterès i d'idealisme perquè en definitiva l'autonomia del nostre poble descansa també sobre una base material i econòmica i si nosaltres ens anem establint sobre la base de què nosaltres hem de pagar tot el nostre i no hem de rebre res en la part proporcional dels altres i hem de contribuir a pagar el dels altres, vindrà el decandiment del nostre cos i és possible que se'n surti l'esperit. (*Molt bé, molt bé, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

I ens trobem en un dilema: o bé que allò que deia el senyor Azaña, quan qualificava de serveis de civilització, tinguin a la nostra terra un nivell inferior al dels altres indrets d'Espanya, o bé que aquí s'hagin d'imposar càrregues tributàries superiors a les de la resta d'Espanya, i com que jo crec que qualsevol de les dues coses seria catatròfica per a la nostra autonomia, crec que serà necessari per nosaltres, i més que nosaltres el Govern que representa en primer terme a Catalunya, que demani, exigeixi, reclami, faci la força necessària per a no deixar perdre res del que representi un dret de Catalunya, que no negligi res per a defensar els interessos econòmics de Catalunya, perquè sobre aquesta base d'interessos materials s'assentarà, més sòlidament l'edifici de la nostra autonomia.

Hi ha un altra punt, encara. El senyor Lluhi, ahir, quan parlàvem d'aquest Decret del 24 de març del 1931, va interrompre en el sentit de què aquest Decret, els auxilis que concedia, eren en realitat per a pagar atencions derivades de l'Exposició Internacional de Barcelona. Així és en efecte, però jo he de dir al senyor Lluhi que, semblava l'abast que té la seva interrupció és que significava que nosaltres, que l'Ajuntament de Barcelona, no ha de pagar els deutes derivats de les Exposicions universals. Per la meua part estaria conforme en acceptar aquest criteri; ara, que no hem de deduir com a conseqüència, si creiem que no hem de pagar, que els creditors no cobrin, sinó que sigui l'Estat el que pagui, i en aquest cas estarien més obligats encara a reclamar de l'Estat totes aquelles mesures que siguin indispensables perquè siguin cancel·lades aquestes atencions que avui s'imputen i pesen sobre l'Ajuntament de Barcelona. Amb tanta més raó he de dir això, quant la tesi del senyor Lluhi no l'he vist recollida pel senyor Conseller Delegat. Si tenim en compte els precedents, és un xic difícil el sostenir-ho, perquè en el mateix Projecte de Llei s'invoquen els Decrets del 3 de febrer i 24 de març en els quals, seguint la trajectòria que venia de tots els Decrets i disposicions anteriors, s'estableix i es parteix del principi que es donen uns arbitris extraordinaris per a pagar unes atencions, derivades de l'Exposició Internacional de Barcelona, i a més en el mes de juliol del 1932 es féu un traspàs de tots els béns, edificis, comptes, etc., del Comitè de l'Exposició a l'Ajuntament de Barcelona i precisament el que era President de la Comissió de Finances era llavors Alcalde accidental, i en aquesta relació de béns, de crèdits, i de tot el restant que es passa a l'Ajuntament de Barcelona — per cert, fent molts elogis i ponderant els beneficis que Barcelona

havia obtingut com a conseqüència de l'Exposició — hi figura una relació...

El Sr. CASANOVES: Expansió lírica, era.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Sí, sí, però amb naturalesa jurídica. Naturalment hi figura una relació en la qual es parla de les quantitats que resten pendents de pagament. En fi, repetixo, que això té relativament una importància secundària, perquè en definitiva es tracta d'imposar uns recàrrecs i uns arbitris extraordinaris. Es discutirà com sigui el de les atencions a pagar procedents de l'Exposició Internacional. En tot cas, és evident que no es pot imposar als industrials i a totes les persones que hi foren, que deixin de cobrar; perquè això és el més còmode de tot, però, naturalment, no fóra favorable al crèdit de l'Ajuntament si no quedava perfectament definit a càrrec de qui havien d'ésser aquestes despeses.

I exposat aquest concepte, jo vull parlar en relació al Projecte de Llei que ve a la discussió i a l'aprovació del Parlament. Jo no vull entrar-hi a fons ni tornar a repetir els arguments que ja s'ha donat aquí d'una banda i d'altra; jo no vull tampoc discutir en el més mínim la gestió consistorial ni els Pressupostos municipals, sinó que em vull limitar a l'examen del que crec que és pròpiament matèria del Parlament en llur deliberacions a examinar des del punt de vista parlamentari de les nostres atribucions el Projecte que ve a la nostra aprovació. Hi ha un article que té una importància, que és l'article 1.º. L'article 1.º diu: «S'autoritza a l'Ajuntament de Barcelona per a poder ajornar per cinc anys l'amortització dels títols de diferents emprèstits.» Jo no comprenc, sincerament, senyors Diputats, per quina raó es demana al Parlament de Catalunya aquesta autorització. Jo voldria que el senyor Conseller Delegat o que la Comissió m'ho aclarissin: ¿per què ens demanen aquesta autorització a nosaltres? Perquè el demanar una autorització pressuposa, evidentment, que nosaltres tenim facultats per a donar-la.

El Sr. CASANOVES: Evident.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No és evident; l'evident és el contrari: és que no tenim facultats per a donar-la. ¿D'on ens deriven aquestes facultats per a donar aquesta autorització? Dirà el senyor Casanoves: És que ens ha estat traspasat tot el relatiu al règim local. Bé, però és que la suspensió de l'amortització no és règim local: són les relacions contraactuals dels tenedors dels títols que constitueixen un títol del crèdit de l'Ajuntament que ha emès aquests títols. I, naturalment, això és regulat, no pel règim local, sinó pel Codi de Comerç...

Un Sr. DIPUTAT de la Majoria: L'escola de la vostra Minoria, un sofisma.

El Sr. TRIES DE BES: Això és un plet, no un sofisme.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: ...i en el Codi de Comerç hi ha l'article 545 que defineix els drets inherents als efectes al portador, dient que portaran aparellada execució els títols i els cupons des del dia del venciment de l'Obligació respectiva. I aquest mateix article, el 545 del Codi de Comerç, fa referència a l'article 68, en el qual vénen compresos en la denominació d'efectes pú-

blics, dintre dels títols al portador, els que per mitjà d'una emissió representin crèdits contra l'Estat, la «província» o els Municipis i estiguin legalment reconeguts com a negociables a Borsa. Per consegüent, el que se'ns demana és que es suspenguin els efectes d'aquests dos articles del Codi de Comerç. I jo pregunto: ¿és que en virtut de la Constitució nosaltres tenim la legislació mercantil? Doncs, si no tenim la legislació mercantil, nosaltres no podem donar l'autorització que se'ns demana. Aleshores, si no podem donar l'autorització que se'ns demana, per què es demana? Perquè si l'Ajuntament de Barcelona no podia pagar, o l'Ajuntament de Barcelona creia que havia d'ajornar l'amortització, podia fer-ho; però demanar-nos l'autorització a nosaltres i cercar la nostra complicitat i que es digui que el Parlament de Catalunya dona tota mena de facilitats per a cometre el que evidentment — voldria dir-ho en els termes més suaus — constituïria un manament en el crèdit públic, això crec que és perfectament redundant. Si fos necessària, si pogués ésser eficaç la nostra autorització en aquest cas, podríem concedir-la; però si la nostra autorització no té cap eficàcia, més val que l'Ajuntament de Barcelona faci el que li sembli convenient i no ens demani autoritzacions que no podem donar. A part d'això, en quant al fons d'aquest ajornament d'amortitzacions, jo diria que em sembla poc estudiat i el problema poc elegantment resolt, perquè no han fet més que establir un ajornament de cinc anys, així, en general, sense tenir en compte ni la distinta naturalesa dels títols ni els diferents terminis de les amortitzacions, per tant, donant el que es diu vulgarment una garrotada de cec, i sense que s'hagi tingut en compte la diversa situació dels subscriptors dels títols del Deute municipal, ni en quant al termini del qual aquesta amortització s'ha d'efectuar, ni en quant a les garanties que vénen afectes a les diverses emissions de títols. Però, repeteixo, jo crec que nosaltres no ens n'hem d'ocupar, i com que una de les meves conclusions serà la de què desglossem aquest article 1.er que és absolutament ineficaç i fora de les nostres atribucions, jo no tinc perquè insistir més sobre aquest tema a reserva que els companys que l'examinin puguin després, en l'article 1.er, si el Govern persisteix en mantenir-lo proseguir més a fons.

Ara, quant a l'article 2.er, jo realment em podria estendre molt poc, perquè hauria d'anar forçosament repetint coses que ja han estat dites.

El Sr. Pi i Sunyer deia que trobava en aquest article 2.er cares conegudes. I com, senyor Pi i Sunyer, vol trobar cares noves en matèria d'impostos, en matèria d'arbitris, en matèria d'exaccions municipals, si tot són cares conegudes, perquè tots han passat ja en una forma o altra, en una o altra extensió. Però, aquí, el que he de dir contestant a un dels conceptes de la seva intervenció i repetint quelcom que s'ha dit ja, és que el límit que a judici meu constitueix el màxim al qual pot arribar-se en aquesta matèria és el de no establir una diferència entre Barcelona i les altres ciutats que faci que Barcelona sigui una ciutat de tributació totalment cara que col·loca els seus habitants o els particulars que hi fixem el

nostre domicili en condicions de desavantatge respecte de les altres ciutats de Catalunya i respecte de les altres ciutats d'Espanya. Hi ha en aquest article dos dels conceptes principals d'imposició. Uns fan referència a la propietat urbana. Hi ha sobre els solars per a edificar un arbitri que s'eleva a 6'5 per 1,000 que coincideix amb un altre arbitri d'igual import imposat per la Generalitat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No, senyor Ventosa; ja rectificarem. És de l'any 30.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Figura consignat en el nostre Pressupost. Adverteixi el senyor Pi i Sunyer que voldria que ens situéssim tots...

El Sr. CONSELLER DELEGAT: És una rectificació de fet.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Més que en el terreny de discutir, si més culpa en tenen els de l'any 30 o els de l'any 32 en el problema real i dolorós que té la nostra terra per a veure si trobem tots plegats la manera de resoldre-ho.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: La V. S. indicava que era un tribut imposat per la Generalitat i jo he indicat que era de l'any 30.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Però cobrat, consignat en el Pressupost actual. De manera que tenim 6'50 per 1,000 i 6'50 per 1,000, que serà un 13, i com que ara es cobra aquest arbitri que abans no es cobrava, es cobraran dues quotes i, per consegüent, que ens anirem quasi bé al 2 per 100 del valor en venda dels solars per a edificar. S'ha d'afegir a això un altre arbitri que grava els solars, el mateix els edificats que els que estan per edificar; l'augment de l'impost de lloguer que arriba fins al 30 per 100; l'augment en el recàrrec sobre la contribució urbana que passa al 8 per 100, i crec que està demostrat que el gravamen imposat a la propietat urbana de Barcelona és molt més fort que el que grava la que qualsevol altra de les ciutats espanyoles. Però, a més, feu una altra cosa, que, en definitiva, el que m'interessa és examinar aquests arbitris en l'aspecte de les repercussions econòmiques que puguin tenir, perquè no és mirant el fet que els afectats per l'arbitri l'hagin de pagar, sinó les repercussions que determina. I aquí ve, per exemple, la imposició d'un arbitri sobre els magatzems que existeixen, sobre l'impost de lloguer als magatzems de Barcelona. Això respon en gran part a una peculiaritat de la nostra ciutat. No sé, els que coneixem diferents ciutats, potser no ho hem vist enlloc, el luxe de magatzems que existeix a Barcelona. Jo diria que inclús magatzems absolutament innecessaris. Hi ha, per exemple, en el ram de teixits, en el ram tèxtil, uns magatzems importantíssims que podrien estar situats de la mateixa manera en les fàbriques respectives per a efectuar després des d'allí el transport i repartiment de les peces i de les mercaderies, i, no obstant, veiem uns magatzems importants situats en llocs centrals de Barcelona. No creieu que si els imposablem un arbitri farem desaparèixer aquesta peculiaritat de Barcelona; agreujarem la crisi que afecta a la propietat urbana. Penseu, per tant, en la repercussió econòmica d'això i en el fet del nombre de pisos per a llogar que hi ha a Barcelona, que, segons

m'han dit, és de divuit mil, i en el nombre de permisos per a edificar que, des de sis-cents cinquanta que es varen demanar l'any 1930, ha passat a dos-cents vint l'any 1932, amb la conseqüència de crisi social, d'atur forçós per la repercussió que el ram de construcció té en tots els altres rams i en totes les altres indústries.

Una altra ordre d'arbitris compresos en l'article 2.ª són els que afecten a les societats anònimes. Les societats anònimes abans es trobaven, les radicades a Barcelona, amb la competència, amb la lluita amb les societats anònimes que tenien el seu domicili al país basc o a Navarra, on es disfrutava d'un règim de semiexempció o almenys d'una contribució inferior. Hi havia les limitacions per a arribar-hi. Però avui, a conseqüència del règim que s'estableix, les societats anònimes es trobaran amb un règim de major tributació les que radiquin a Barcelona que si tenen el seu domicili en un altre poble de Catalunya o en una altra ciutat d'Espanya. I jo us pregunto, què passa? Si nosaltres anem a imposar més fortament, a gravar més fortament les societats anònimes, ¿no temeu que es pugui provocar un moviment emigratori de societats anònimes que desapareguin de Barcelona i vagin a domiciliar-se a altres llocs?

En un altre ordre, hi ha altres impostos que graven el consum en una o altra forma, bitllets d'espectacles, els espirituosos, vins dolços, la cervesa; però parlant de repercussions, us crido l'atenció, per exemple, sobre l'arbitri a la cervesa. L'arbitri sobre la cervesa ve gravat en els últims Pressupostos de l'Estat, en 15 cèntims el litre; ara, en virtut d'aquest arbitri d'aquí, d'aquest arbitri a extraordinari, vindrà gravat amb 15 cèntims més, és a dir, que la cervesa, que en realitat no és una beguda de classes riques, de classes poderoses, ve gravada amb un impost de l'Estat i un arbitri municipal de 30 cèntims el litre. Creieu què amb això es pot mantenir el consum? Doncs, si no es pot mantenir el consum, us crido l'atenció sobre un fet que ja ve produint-se com a conseqüència de l'impost de l'Estat. Per a la fabricació de la cervesa es necessita l'ordi en gran quantitat com element principal; aquest any, una sola fàbrica de cervesa — he tingut la dada principalment per agricultors de La Sagarra i de la província de Lleida — una sola fàbrica de cervesa, de 1.700 vasons d'ordi que va consumir des de juny del 1931 al 1932, ha consumit 300 vasons d'ordi des de juny del 1932 fins avui. Ja veieu com l'imposició d'un arbitri municipal a Barcelona té una repercussió sobre l'agricultura catalana que agreuja la crisi que afecta avui seriosament, greument, l'agricultura catalana.

Per consegüent, jo faig aquestes consideracions així d'una manera general i com anunci de la discussió després més detallada de l'article per a demostrar l'enorme importància que té aquest Projecte de Llei que ve avui a l'aprovació del Parlament. Però el senyor Conseller Delegat, deia ahir: «A veure quina solució hi doneu, perquè en definitiva, se'ns podria dir, és molt còmode de discutir els Projectes que formuli l'Ajuntament de Barcelona, si vosaltres no doneu una altra solució per a substituir el Projecte que ve avui a discussió del Parlament. I, jo vull situar-me en aquest ordre pràctic, jo crec que hauríem de defugir tot allò de lluita del que varen fer l'any

19, l'any 30 o l'any 31, i situar-nos davant el problema real i dolorós d'avui i mirar quina fóra la millor manera de resoldre-ho. I posat en aquest terreny, li diré que a mi em sembla que la solució ha de consistir en diferents coses. Primer, hauríem d'eliminar, fora del que és de la nostra competència d'aquí del Parlament, l'article 1.er, que fa referència a l'ajornament de l'amortització del Deute. En segon lloc, hauríem d'anar al que és una compressió de despeses. Compressió de despeses: aquí n'hem parlat abans, s'ha dit la dada de l'augment que havia existit en el concepte de personal en els darrers anys. Evidentment, això és un motiu de responsabilitat; el que els altres ho hagin pogut fer abans no us escauria a vosaltres la responsabilitat de fer-ho avui. En segon lloc, un altre origen de l'augment de despeses en aquests darrers temps és el relatiu a Cultura, i vull que en parlem una mica, del de Cultura. L'Ajuntament de Barcelona, durant molts anys, mentre no hi ha hagut un Govern a Catalunya, ha tingut necessitat d'exercir una sèrie de funcions que en podríem dir de capitalitat i de defensa de Catalunya, que l'obligaven a assumir moltes despeses que pròpiament no eren de l'Ajuntament. Tot el relatiu, per exemple, a Cultura, no és natural que estigui desglossat i dividit, anant una part a l'Ajuntament, una altra part a la Generalitat i una altra part a l'Estat. No solament això seria més car, sinó que a més destruiria l'unitat interna que ha d'existir d'una manera orgànica en matèria d'ensenyament. Jo diria encara més, senyor Conseller Delegat i senyors Diputats, i és que en mantenir aquest concepte de despeses de Cultura, l'Ajuntament de Barcelona constitueix un greu mal per a Barcelona, constitueix un greu mal per a Barcelona, perquè planteja el problema creat per l'article 7.^è de l'Estatut, d'una manera que no té solució. L'article 7.^è de l'Estatut — crec que no dic una cosa extraordinària, sinó que tothom estarà conforme en afirmar que és l'article que ens ha desplagut més a tots els catalans dintre de l'Estatut aprovat per les Corts Constituents — l'article 7.^è de l'Estatut diu que la Generalitat de Catalunya podrà crear totes aquelles institucions d'ensenyament i de cultura que cregui oportunes, pagant-se-les i, naturalment, nosaltres hem de procurar que aquest estat de coses desaparegui. Nosaltres no podem veure indiferents com a Espanya, un dia per emprèstits, l'altre dia per impostos, l'altre dia en una altra forma diferent, es van creant una xarxa d'escoles a les quals Catalunya contribueix, i al mateix temps nosaltres hem de pagar les nostres pròpies escoles. Jo no sé quin serà el moment en què es pugui anar a obtenir la modificació de l'article 7.^è de l'Estatut; em dono perfectament compte de les dificultats, reconec que és una matèria àrdua i difícil i no podem demanar als altres que l'escometin i la resolguin d'una manera ràpida i d'una manera eficaç, però potser fóra possible que la Generalitat demanés a l'Estat que per via de delegació, amb totes aquelles garanties que l'Estat judiqués indispensables per a sostenir els principis bàsics que des del punt de vista espanyol o des del punt de vista de la ideologia de l'Estat fossin exigides, pogués obtenir la gestió, l'execució del relatiu a la matèria d'ensenyament. En aquest cas, si és l'Ajuntament el que té unes escoles i les paga, serà absolutament inútil que nosaltres en parlem; en canvi, si això ha passat a la Generalitat, és una matèria que és susceptible d'ésser tractada

amb l'Estat, i en la qual és possible obtenir una solució. Però en tot cas, deixant a part aquesta qüestió relativa a l'Estatut i al traspàs de serveis, és notori que en les relacions entre l'Ajuntament i la Generalitat ha d'establir-se una modificació, i que aquesta modificació ha de consistir fonamentalment en què l'Ajuntament de Barcelona deixi de prestar tots aquells serveis que li són una cosa adventícia, estranya a la seva esfera d'acció i de competència pròpia, i que se n'encarregui la Generalitat si ha d'encarregar-se'n.

Però, a part d'això, és que respecte de l'Estat, i aquest és l'altre punt, jo he dit: compressió de despeses, desaparició d'aquelles despeses que no són pròpiament d'Ajuntament, i després, finalment, l'altre punt, que és el de què l'Ajuntament de Barcelona no podrà resoldre per si sol aquest problema, que és massa greu i massa important i massa complexe, sinó que l'ha de resoldre conjuntament amb l'Estat i conjuntament amb la Generalitat. Amb l'Estat, per què? Per a anar a demanar un ajut que sigui un favor? No, encara que un dels principis de justícia és que també el favor sigui administrat amb equitat, perquè, si no, deixa d'ésser favor per a convertir-se en una iniquitat, però és que hi ha altres coses que no són pròpiament de favor, sinó que són de justícia, que pot reclamar l'Ajuntament de Barcelona. Una, el relatiu als deutes de l'Exposició; una altra, el de la liquidació de crèdits i debits amb l'Estat. La liquidació de crèdits i debits amb l'Estat, entre Madrid i l'Estat, ha estat resolta fa poc, i ha donat a Madrid un nombre considerable de milions. El mateix pot i ha de reclamar l'Ajuntament de Barcelona, que en definitiva, si a ell li reclamen que pagui, és molt natural que es dirigeixi a l'Estat perquè practiqui també una liquidació de crèdits i debits, i que li pagui l'Estat el que li deu; el mateix que amb l'Estat, amb la Generalitat, i que després s'examini tot aquest conjunt de coses per a veure fins a quin punt es poden comprimir les despeses, fins a quin punt poden traspasar-se, fins a quin punt la Generalitat pot contribuir-hi o en justícia o en auxili a permetre a l'Ajuntament de Barcelona que surti del mal pas, fins a quin punt ha de reclamar-se també la cooperació de l'Estat.

Aquest és el conjunt del problema, i evidentment, per a resoldre aquest problema, amb tota aquesta complexitat, no eren els nostres amics de l'Ajuntament els que podien oferir la seva col·laboració. No podien oferir-la perquè, a més, en l'Ajuntament de Barcelona no es veu — jo no voldria afegir res que tingués un caràcter polèmic, però no puc menys que fer-ho — no es veu encara avui a l'Ajuntament de Barcelona aquell esperit d'austeritat que les circumstàncies imposen; aquests dies precisament a tota la premsa ha estat comentat amb escàndol un dictamen de la Comissió de Finances, la guardadora de les finances municipals, en el qual es proposa la constitució d'un teatre popular, i tots aquests dies anem veient com es parla amb gran alegria, recordant encara el que s'ha fet amb el carrer de Balmes, un Projecte que a mi em sembla d'una igual absurditat d'enllaços ferroviaris, en el qual anirien a engolir-se una pila de dotzenes de milions de Barcelona. Jo us dic, com voleu que els ciutadans de Barcelona, els contribuents de Barcelona, que veuen totes aquestes coses, puguin prestar-se bonament a sofrir aquest

sacrifici que se l'imposa? No. És necessari que tot aquest sacrifici s'examini en la seva complexitat, i que a la seva resolució hi contribueixin tots els organismes públics de la nostra terra, la Generalitat i l'Ajuntament, i que la Generalitat i l'Ajuntament d'acord reclamin de l'Estat tot allò que és de justícia reclamar de l'Estat que ens doni. Per a aquesta col·laboració, senyor Conseller Delegat, podeu comptar absolutament, si la creieu oportuna o creieu que pot ésser interessant, amb aquesta Minoria, que nosaltres, més que parlar de lluites passades, de coses que poden enverinar-se per acords antics de què ens fem retret mutuament i recíproca, creiem — jo ho he repetit insistentment en el meu discurs — que hauríem de procurar resoldre un problema que no és un problema municipal, perquè tot el que afecta a Barcelona és un problema català, és un problema nacional del nostre poble, i que sense aquest esforç i sense aquesta col·laboració de tothom, cridant també a col·laboració als propis elements afectats, no es podrà resoldre d'una manera adequada. (*Aplaudiments de la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. LLUHI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: No és reglamentari, però tenint en compte que ha estat alludit tan insistentment, pot fer ús de la paraula.

El Sr. LLUHI: És per aclarir breument la meua interrupció d'ahir. Jo vaig sentir parlar constantment dels auxilis de l'Ajuntament de Barcelona, dels Decrets de febrer i març de l'any 31. Jo, des de que vaig entrar a l'Ajuntament de Barcelona i vaig estudiar aquest problema, vaig creure que havia de mantenir un punt de vista i era que els deutes de l'Exposició Internacional no podien ésser imputats a la ciutat de Barcelona, que els deutes de l'Exposició Internacional els hauria de pagar l'Estat. Aquest principi era el que em va portar a fer l'interrupció al senyor Ventosa i Calvell, perquè parlava d'auxilis a la ciutat de Barcelona, com si aquests milions es donessin per a despeses que havia ocasionat a l'Ajuntament de Barcelona l'Exposició. No; hi havia l'autorització dels impostos perquè aquests impostos servissin per a pagar el que en el dèficit municipal pogués representar el deute de l'Exposició, però, a més, hi havien 6 milions que havíem de creure que eren donats per a pagar els deutes a càrrec de l'Estat pendents de l'Exposició Internacional. Aquest fou el meu punt de vista d'aleshores i que he mantingut sempre.

Hi ha hagut — no sé si ho analitzarà més detingudament el senyor Conseller Delegat — la qüestió que fa referència a la desgraciada manera com s'ha perdut la consignació del Pressupost de l'Estat de l'any 1932, però aquesta consignació tenia un evident avantatge respecte a l'anterior del Decret de març del 31, i era que per la seva manera d'ésser redactat l'article 37, indicava que l'Estat agafava pel seu compte el pagament dels deutes pendents de l'Exposició Internacional, quant per fer efectiva aquesta quantitat pendent precisava una explicació dels debits que hi havia pendents i de llur graduació. Aquest fou el principi que tinguérem més interès en assolir de Madrid. Després, desconexo el perquè no s'ha fet efectiva aquesta quantitat, o quin és el punt de vista ac-

tual de qui ha de pagar aquests deutes. No és que els creditors de Barcelona no hagin de cobrar; jo crec que han de cobrar, però crec que l'Ajuntament de Barcelona, o els que defensin bé els interessos d'aquest, hauran de mantenir el punt de vista de què els ha de pagar l'Estat, perquè és ell, per gestió directa, el que s'ha excedit del Pressupost prèviament pactat amb l'Ajuntament de Barcelona. I era aquesta l'única finalitat de la meua intervenció.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El S. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Senyors Diputats. Són tan copioses les observacions a les quals jo hauré de contestar en el meu discurs d'aquesta tarda, que per força hauré de caure en el pecat que m'ha retret el senyor Vidal i Guardiola d'ésser una mica llarg.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No; com a pecat, no.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Perquè després, si no ho faig així, resultaria que cauria en el pecat contrari de no contestar als diferents arguments que se'm feien, de manera que procuraré jo recollir els principals, procurant trobar aquell punt d'equilibri entre la massa prolixitat o bé aquella brevetat que després es pogués dir que no contestés aquells arguments, i al mateix temps procuraré donar a la meua resposta un to menor, perquè tampoc se'm pugui fer aquell retret que se'ns feia de què no anàvem al fons de les qüestions, sinó que contestàvem amb tòpics. Parlarem en el moment oportú, quan contestem al senyor Vidal i Guardiola, de l'exactitud d'aquesta acusació que ell feia quan es referia al meu discurs d'ahir a la tarda. Aniré contestant, perquè seria molt difícil fer-ho d'una manera conjunta quan s'ha de contestar un nombre d'observacions tan nombroses, aniré contestant successivament als diferents oradors que avui han rectificat i els rectificants han alludit al meu discurs d'ahir. I he de dir, en començar, que precisament el copió de les observacions d'aquests discursos, precisament el to mateix de la rèplica d'alguns dels que l'han usat, em dona a mi el convenciment que no era, com deia el senyor Vidal i Guardiola, tan desenfocat el meu discurs, sinó que, al contrari, anava al moll de l'assumpte. Si no hagués estat així, si efectivament aquella defensa que jo feia del conjunt del Projecte de Llei aquí presentat hagués estat purament de tòpic o d'anècdota, em sembla que no hauria necessitat que persones tan intel·ligents com els tres que acaben de precedir-me en l'ús de la paraula s'haguessin esforçat en donar contra-arguments als arguments que jo havia donat el dia anterior, perquè hauria estat una cosa veritablement desproporcionada que contra uns molins de vent haguessin de lluitar-hi gegants.

Deia el senyor Tallada en el seu discurs que ell havia de rebutjar o havia potser de protestar — la paraula aquesta em sembla que no l'ha emprat — de la imputació que jo havia fet en el meu discurs anterior, respecte que algunes vegades les actuacions, les paraules d'alguns senyors de la Lliga Catalana, podien tenir com objecte un rebaixament del crèdit, i ell indicava que creia que qui ha de jutjar els

propis actes és la consciència de cada un. Nosaltres tenim, efectivament, aquest mateix criteri. Jo ho vaig dir, em sembla, amb paraules més o menys clares, però vaig dir que aquesta era una facultat discrecional de cada un, però he de dir també que aquesta facultat tenen el dret de tenir-la els altres; que quan actuen les persones que ho fan en un Partit polític, també tenen el dret de criticar, si poden creure que s'han excedit o no.

Jo crec que, efectivament, el senyor Tallada, tots els senyors de Lliga Catalana, en la seva consciència sabran si s'han excedit o no, però si nosaltres, creient parlar d'un assumpte que afecta a Catalunya, no tenim aquell convenciment, podem dir-ho, sense que això vulgui dir que sigui o no la veritat.

Després, jo solament voldria recollir del senyor Tallada el que alguns d'aquests impostos els trobava naturals. Crec que ha dit això, jo, el que això representa ho volia subratllar pel mateix fet que deia el senyor Ventosa, que en matèria d'impostos no es poden trobar cares noves, perquè no es poden fer grans innovacions; però precisament això era l'important, que no se'ns podia fer massa retret d'uns impostos que havien estat matèria de discussió en un grau més o menys llarg en anys anteriors, que no havien merescut aleshores la crítica i que ara precisament, perquè els presentem nosaltres, de sobte, s'ha girat la qüestió i aleshores eren absolutament criticables.

Un altre punt del qual parlava el senyor Tallada era que no s'havien examinat les repercussions econòmiques que podien tenir en la vida del nostre país les imposicions o els acords que es prenguessin sobre el particular. I he de dir al senyor Tallada, ho havia dit el dia anterior quan havia parlat de què era això motiu d'una fonda preocupació i meditació, que nosaltres abans de portar aquest Projecte aquí, ja hauríem hagut d'estudiar aquestes repercussions que pogués tenir. Efectivament, nosaltres ho hem meditat ben detingudament, hem estudiat la qüestió, hem contralancejat el pro i el contra, els avantatges i els inconvenients que poguéssim veure-hi; però hem cregut, com ja vaig dir el dia anterior, que per correligionaris de la V. S. s'anunciava la situació gravíssima de l'Ajuntament de Barcelona, la possibilitat que no pogués pagar els cupons, i davant d'aquesta situació tan greu nosaltres vàrem creure que tindria moltes repercussions pitjors per l'economia de Catalunya el fet d'una caiguda de l'Ajuntament de Barcelona, perquè també sabem que quan ve aquesta caiguda d'un caràcter financer — ho sap molt bé el senyor Tallada com a expert que és — que quan ve una caiguda de caràcter financer no seria solament la gran massa de tenedors de títols municipals els que en serien afectats, sinó que, és com una mena d'ondes concèntriques, aquesta caiguda hauria portat un veritable pànic i això hauria tingut una repercussió econòmica molt pitjor que les que puguin venir en aquest cas amb la imposició d'aquests arbitris. De manera que nosaltres creiem que amb aquest sanejament financer de l'Ajuntament de Barcelona podem evitar aquesta caiguda que tindria moltes més repercussions econòmiques al nostre país.

Després em retreia el senyor Tallada una altra cosa de la qual després parlaré més llargament; deia que el meu discurs havia estat un atac als Ajuntaments anteriors. No era un atac, sinó una exposició de fets. Si els fets sortien en aquesta forma que semblava atac, era perquè els fets eren d'aquesta manera, i era necessari exposar els que passaven als anys 21, 22 i 31, sobretot el que havia passat en el període de la Dictadura, precisament perquè nosaltres fonamentàvem aquest cas en els casos anteriors, que havien portat aquesta xifra gran al deute de Barcelona. Nosaltres no ens podíem presentar davant de l'opinió catalana dient: «Venim a demanar-vos que feu un sacrifici», sense explicar-ne la causa. Nosaltres l'hem de dir, és honest que ho diguem així, i, a més, és convenient; nosaltres hem de dir: «Si us demanem aquests sacrificis és perquè ens hi veiem obligats per tota una història anterior de l'Ajuntament de Barcelona», de la qual vaig dir quins eren els màxims responsables, i quan parlarem del Presupost ja ho vaig repetir. «Si us demanem aquest sacrifici — doncs, havíem de dir —, no ho demanem d'una manera impremeditada, d'una manera artificiosa, sinó perquè ens hi veiem obligats, perquè anteriorment hi ha hagut una gestió a l'Ajuntament de Barcelona que per raons determinades ha fet augmentar el dèficit fins a una quantitat, i aquesta quantitat ens autoritza a demanar aquest sacrifici.» De manera que no ho feia amb l'afany d'atac, però en canvi ho necessitava precisament com a raonament lògic del per què es presentava aquest projecte. De manera que tot allò que era història, no era desig d'atac ni molt menys de desviar la qüestió, sinó desig de plantejar-la tal com és. També el retreia — i en aquest sí que m'hi ratifico — que deia que quan les VV. SS. parlen a l'opinió catalana contra aquests arbitris, contra aquestes imposicions i contra aquestes mesures, no afegeixin a la seva crítica aquest altre fet que per mi hi ha d'anar sempre connex; el dir això ha estat conseqüència o ha estat obligat perquè l'Ajuntament de Barcelona estava en unes circumstàncies que li feia difícil la seva vida econòmica. De manera que no eren més que argumentacions i de cap manera hi havia el desig premeditat d'un atac.

I finalment, per acabar, he de dir al senyor Tallada, que ell que em coneix prou, que ell que em coneix suficientment, perquè som bons amics i em dol que en el moment de la discussió hagi desdibuixat quelcom la meua figura. Li agraeixo molt la part d'elogi que hi pugui haver en les seves paraules, però rebutjo aquella altra part del seu discurs en la qual diu que hi ha en mi dues persones diferents: Una, la que podríem dir-ne el tècnic, l'home de treball; l'altre, el «leader» d'una majoria, el «leader» d'un Partit. Jo li asseguro al senyor Tallada que jo no aspiro, que jo no ambiciono ésser «leader» de cap Partit polític. Sóc senzillament un home de treball, un home que té un sentit dels deures i de la responsabilitat. Les circumstàncies han fet que, en aquests moments, uns poguem servir el nostre país d'una manera i els altres de manera distinta; i aquestes circumstàncies m'han portat aquí al lloc que ocupo, i mentre estigui ocupant aquest lloc compliré amb els meus deures de la millor manera que pugui. Però jo li asseguro al senyor Tallada i asseguro als senyors Diputats, que el dia que, creient que he complert amb els meus deures i hagin variat les circumstàncies polítiques,

encara que sigui lleugerament, jo em reintegraré a la meua posició de treball, i continuaré servint el país des d'altre lloc distint a aquest. Jo tinc l'aspiració d'ocupar els llocs que ocupo, tots els llocs que hagi d'ocupar amb el màxim sentit de responsabilitat.

Quant a les paraules del senyor Vidal i Guardiola, jo em veig en el cas de remarcar un to que podríem qualificar, si em permeteu la paraula, de «violència». Jo no voldria posar-me mai en aquest to; però de totes maneres, he de contestar ben concretament algunes de les al·lusions que ens feia, però que tampoc volem que per feblesa cordial restin en peu certes afirmacions que feia el senyor Vidal i Guardiola i que jo em crec en el cas de rebutjar enèrgicament. Deia el senyor Vidal i Guardiola que havia fet un descobriment: el descobriment de la meua tàctica. I jo he de dir, al senyor Vidal i Guardiola, que jo, més modestament, n'he fet un altre, de descobriment, i aquest és precisament el de la tàctica del senyor Vidal i Guardiola. Aquesta tàctica del senyor Vidal i Guardiola es va posar de manifest, la va emprar des del primer dia que va intervenir en els debats del Parlament. Consisteix en què sempre que s'aixeca el senyor Vidal i Guardiola a fer ús de la paraula per a rectificar, afirma que el senyor que l'ha contestat, no l'ha contestat. I això sí que és una tàctica senzilla. Sempre que el senyor Vidal i Guardiola s'ha aixecat per a rectificar, sempre, ha començat, sense dubte amb la finalitat de veure si enterbolia el concepte de l'opinió, dient que ell havia afirmat coses concretes i que el senyor contraopinant havia dit vaguetats. Tingui en compte el senyor Vidal i Guardiola que nosaltres també tenim un concepte de la veritat, que pot ésser diferent el concepte del senyor Vidal i Guardiola, i que no pretenem afirmar que sigui el nostre el vertader concepte. Però el senyor Vidal i Guardiola, com ja he dit, creu posseir el secret de la veritat i, fidel a aquesta tàctica tan seva, afirma sempre que no se li ha contestat concretament al que ell ha dit.

El Sr. CANTURRI: Es que són més savis, ells, i nosaltres no els entenem.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No, no, això no!

El Sr. CONSELLER DELEGAT: A això, vaig, amb tota correcció, però vull deixar aquestes coses ben aclarades. Molt possiblement en aquest caire polèmic del senyor Vidal i Guardiola s'ha infiltrat quelcom aquest concepte, s'ha infiltrat en el seu subconscient la superioritat tècnica.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No!

El Sr. CONSELLER DELEGAT: A això, vaig, ment, sí. Jo he de dir-li que nosaltres som modestíssims i que nosaltres no tenim aquest concepte de la superioritat de la veritat pròpia; però tampoc podem acceptar que en tota ocasió que el senyor Vidal i Guardiola intervé, afirmi que el que ell ha dit són les coses que vertaderament tenen substància i, en canvi, el que li diguem tots nosaltres en contestar-li, no són arguments, sinó tòpics i anècdotes. I es dona el cas que el senyor Vidal i Guardiola ha omplenet el seu discurs de tòpics i d'anècdotes i ha fet cites en llatí. Tots som pecadors en aquest món, però ens difereciem en què els uns som humils i els altres es creuen en possessió de la veritat.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo no he

dit mai això de què estigués en possessió de la veritat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Sí.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Està bé.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: El senyor Vidal i Guardiola ha dit que no havíem recollit res del seu discurs...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: L'essencial.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Potser no sabem interpretar l'essencial. Però el senyor Vidal i Guardiola ha fet una cosa miraculosa, que és concentrar en un discurs molt curt, en una part molt petita, tot el que jo vaig dir en el meu discurs. Recordarà el senyor Vidal i Guardiola, i recordaran tots els senyors Diputats, que una de les argumentacions principals que vàrem fer era, precisament, l'argument de l'autoritat moral del Municipi de Barcelona. I em sembla que aquest punt és un punt bàsic, és un punt central, és un punt neuràlgic de la qüestió que es discutia, i per això em vaig estendre força per a demostrar que, no tan sols en el terreny de la legalitat, sinó en el terreny més alt, l'Ajuntament de Barcelona tenia autoritat per a demanar i aconseguir el que es proposava. Hi ha un altre punt bàsic, al qual el senyor Vidal i Guardiola, en la seva rectificació, donà molta amplitud, fins el punt que em va excitar a aixecarme per a dir que el dia següent li contestaria. Era el punt dels auxilis de l'Estat. Ja ens vàrem estendre sobre aquest punt i em sembla que vàrem intentar contestar al senyor Vidal i Guardiola. Ha indicat el senyor Vidal i Guardiola que jo emprava recursos de míting. I jo, precisament en aquest cas, volent ésser previsor — tots aprenem a ésser previsors — vaig dir paraules que figuren en el DIARI DE SESSIONS. Sí, jo vaig dir que faríem els possibles perquè no es pogués prendre el que dèiem com una frase espectacular o de míting i vaig dir que cridàvem l'atenció, perquè es veiés que teníem interès en subratllar aquesta frase, quan deia que no volia fer frases espectaculars o de míting. Però, pel que veig vaig estar molt poc encertat. Nosaltres dèiem que la situació nostra és molt diferent de la situació en què ens trobàvem abans de caure la monarquia, perquè aleshores nosaltres teníem un plet espiritual, un plet de llibertats, tota vegada que al nostre poble no se li havien donat, no se li havien atorgat les llibertats que en justícia li corresponen. I per aquest fet de què se'ns negaven unes llibertats de caràcter espiritual, per això solament, sense que això vulgui dir res de les gestions que es feien, aquest fet sol, ens donava una predisposició contra el Govern central; i des del moment que se'ns donen les llibertats i s'ha arribat al reconeixement del nostre dret, nosaltres no podem tenir aquelles exigències que es podien tenir abans i la predisposició espiritual no és la mateixa en un i altre cas. I així s'ha vist que, a més de la qüestió de fet, hi ha la qüestió accessòria; i hem vist que petites coses que se'ns donin, petites coses que se'ns acordin, qualsevol cosa que se'ns reconegui justament, promou una major reacció, perquè una part de l'opinió té una certa ipersensibilitat, a base precisament del fet d'haver vingut el reconeixement de les nostres llibertats per mitjà de

l'Estatut. I això, aquesta cosa que a mi, objectivament, amb aquell sentit comú que potser és el fonament de la nostra escola filosòfica, em sembla que es podrà dir que es comparteix o no aquest argument, però el que no es podrà dir mai és, com deia el senyor Vidal i Guardiola, que sigui un recurs de míting. Perquè sota d'això hi ha un argument lleial, que mereixia una resposta.

Un altre punt que jo he de recollir del discurs del senyor Vidal i Guardiola, ha estat apuntat en contestar el senyor Tallada; però el senyor Vidal em sembla que deia quelcom sobre la necessitat o la no necessitat d'aquests arbitris, i jo basava la necessitat d'aquests arbitris en aquella història dels períodes anteriors de l'Ajuntament que ho havien fet ineludible. De manera que la part relativa a les necessitats d'aquests arbitris, resta també contestada al senyor Vidal i Guardiola.

També hi ha el que feia referència a la procedència dels impostos i feia aquelles comparacions dels impostos que abans s'havien implantat per a demostrar que els impostos i arbitris que abans es creien procedents, no hi havia motiu perquè en el dia d'avui no es creguin procedents. De manera que m'havia esforçat per a contestar les indicacions i els arguments fets pel senyor Vidal i Guardiola. Potser ho he aconseguit, però el que no crec és que, seguint la conducta de la V. S., s'hagi d'aixecar aquí per a dir que jo he anat per les branques i que únicament he dit vaguetats i que no he contestat a la V. S. El senyor Vidal i Guardiola sí que ha caigut en aquestes qüestions del tòpic que censurava, i ha dit com a testimoni anecdòtic allò del fet que recollia l'opinió ciutadana i que en aquest plet no hi havia altra cosa que un plet entre els ciutadans de Barcelona i el nostre Ajuntament. Com pot assegurar-ho la V. S. això? ¿No és això un tòpic?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: És una opinió.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: És un convenciment, però en aquest cas el dir que aquest problema està plantejat entre els ciutadans de Barcelona i l'Ajuntament, no és exposar fonament lògic de cap mena. Si hi hagués una prova, les vostres paraules tindrien una consistència, però aquesta prova no existeix més que en la imaginació o en el desig de la V. S.

El Sr. COMORERA: I l'opinió pública de Lerroux?

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Respecte al punt en què jo he dit que el senyor Vidal i Guardiola havia concentrat la major part del seu discurs, que era la part de les despeses, he de dir-li que d'aquest assumpte ens n'hem de preocupar d'una manera extraordinària, però el senyor Vidal i Guardiola sap bé allò que podríem dir-ne poca flexibilitat del Pressupost municipal, precisament per la seva càrrega financera que impideix fer grans coses en aquest principi.

Després sap que s'ha parlat de la qüestió de personal, però en xifres, per les quals es pot veure que no és proporcionalment excessiva la corresponent al personal de l'Ajuntament de Barcelona en relació al seu Pressupost i a la població de la nostra ciutat. I després parlaria també, en un altre to, millor dit, en

el mateix to, però en un altre caire, del que deia el senyor Ventosa i Calvell sobre la part de cultura. Però si parlés de cultura, si que diria que me'n vaig per les branques. Deixi el senyor Vidal i Guardiola que no en parli ara, sobretot havent de parlar-ne després. Però jo crec que en aquesta qüestió té una lògica justificació l'augment, i no solament no creiem que sigui contraproduent, sinó molt al contrari.

Ha parlat de la unificació de tarificació. Es, evidentment, una esperança per a tots. Nosaltres, la solució d'ara la creiem purament provisional. Nosaltres anem, ho hem dit moltes vegades aquí, a una ordenació de les finances del conjunt de Catalunya coordinades amb les de la Generalitat, amb les dels Municipis i, en la part convenient o necessària, amb les de l'Estat. Aquest problema de caire tècnic el sentim i farem el possible per a inclinar-lo en el conjunt de la nostra vida financera. Nosaltres creiem que quan s'ha d'intervenir amb urgència, s'ha de cercar el que causa menys lesió a l'economia, i en aquest sentit hem fixat la nostra atenció i hem dedicat llargues meditacions per tal que aquests arbitris es presentin en la forma menys dolorosa i perjudicial.

Finalment, voldria indicar al senyor Vidal i Guardiola que ell podia desplaçar la vaguetat a què al·ludia en aquella invocació final que ell creia desplaçada i que jo crec que no ho era gens. Potser no serà compartida per la V. S., potser creurà que no respon al que nosaltres creiem que ha d'ésser el desenrotllament de la vida catalana en l'inici de la seva reconstrucció, però això és un sentiment de responsabilitat que cadascú té. Nosaltres ja varem indicar que acceptàvem la nostra, i el senyor Duran i Ventosa digué que acceptava la seva. Els camps queden ben delimitats en aquest sentit; el concepte de cada un resta exposat, i no crec que quan les exposicions són fetes de bona fe i sincerament facin mai nosa, podran o no ésser compartides, però els homes han d'expressar-se amb la màxima sinceritat i d'acord sempre amb els seus sentiments.

I després de contestat el senyor Vidal i Guardiola jo desitjaria contestar el que ha indicat el senyor Ventosa en la seva intervenció. El senyor Ventosa ha fet una descripció; ha fet, podríem dir-ne, un *rapport*, una exposició, el procés dels Decrets Wais i Aznar, i jo he de dir que estic d'acord amb la seva exposició en el que tenen de part històrica aquests Decrets. Ara, ha volgut fer el que podríem dir-ne una habilitat en atribuir-me quelcom que jo no deia; procuraré aclarir-ho. Jo no vaig dir que fes un greuge al senyor Ventosa. Vaig dir que si anava a parlar d'aquests assumptes no ho faria pas en sentit de greuge, sinó que ho faria senzillament per a indicar al senyor Ventosa i Calvell que la conseqüència que treuria d'allò era que amb els millors propòsits, moltes vegades les coses no es poden realitzar. El senyor Ventosa indicava el fet de no haver-hi Parlament, havia determinat el que no s'hagués fet el que era el nostre propòsit, i jo deia que de vegades no rau en què un Parlament estigui obert o tancat, sinó que hi ha circumstàncies imponderables, i deia que se'ns feia retrets de coses que no realitzàvem sense tenir en compte que de vegades les coses, tot i volent-se fer, les circumstàncies manen.

Era en aquest sentit que feia el retret: en aquest sentit jo tenia també l'argumentació.

Després parlava el senyor Ventosa de què ell no havia pogut fer res més i de què aleshores no quedava més remei que fer un Decret i que aquest Decret podia complir-se o no podia complir-se. Jo he de dir al senyor Ventosa que jo ratifico completament el meu criteri que vaig exposar l'altre dia, de què és molt diferent fer un Decret un Govern que ja compta amb una majoria i compta que demà s'ha de convertir en una Llei, o el fer-lo quan després aquest Govern sap que ha d'anar a unes eleccions generals i les eleccions generals poden donar-li o no donar-li una majoria. Jo, el bon propòsit del senyor Ventosa el ratifico i reconec; però també he de dir que moltes vegades els bons propòsits no són suficients, perquè és evident que aquell Decret pot no tenir efectivitat i era molt possible que no la tingués, no solament amb el canvi de règim, sinó amb altres Corts que s'haguessin convocat, podria ésser que vingués una majoria que donés el seu acord a aquest Decret, o una majoria que no donés el seu acord a aquest Decret. Eren fàcils de contentar els Regidors de l'Ajuntament de Barcelona, quan amb una promesa que podia realitzar-se i no realitzar-se creien que n'hi havia prou per a compensar una partida efectiva del Pressupost. Perquè de fet hi havia allí una partida de Pressupost i aquest fet és el fet que es desconeix en aquesta discussió; hi havia aquella partida de 21 milions de pessetes, i aquesta partida de 21 milions de pessetes es feia comptant amb una sèrie d'autoritzacions. Aquestes autoritzacions, primer foren de 14 milions de pessetes, xifra més petita que la partida primera, i després va reduir-se en virtut d'aquesta possibilitat d'auxili de l'Estat, a 8 milions de pessetes. Aleshores, quan el senyor Ventosa em deia que havia perdut l'Ajuntament 6 milions de pessetes, jo deia: No; jo afirmava que l'Ajuntament havia perdut possibilitats de nivellació del seu Pressupost per la suma d'aquestes pessetes, i això és un fet evidentíssim, perquè no tenia possibilitats de nivellar-se amb aquests 14 milions de pessetes, i després d'aquest Decret resultava que les pessetes que podien servir per a nivellar el seu Pressupost es reduïen a 8 milions. I no es digui — com es deia abans d'ahir — que això era guanyat, perquè jo repeteixo la contrarèplica que vaig fer en aquell moment en dir que des del moment que el senyor Maynés i l'Ajuntament del 31 havien posat aquesta xifra en Pressupost era que la necessitaven, i des del moment que no tenien possibilitats d'omplir aquesta partida, tota aquella quantitat que no estava en ingressos necessàriament es convertia automàticament en dèficit; era una partida que no quedava plena i en no quedar plena augmentava les dificultats de nivellació del Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona. Jo no deia que els perdés l'Ajuntament, però jo deia que era un fet evident que l'Ajuntament de Barcelona perdia aquestes quantitats en quant a possibilitats de nivellació, perquè gràcies a aquestes autoritzacions podia omplir una part important d'aquesta partida, i després, una vegada del segon Decret havia perdut completament, en tot el que feia referència a aquesta xifra, aquestes possibilitats de nivellació.

Hi ha un altre punt que indicava el senyor Ventosa i que jo voldria també rectificar. El senyor Ventosa ens ha fet aquí una explicació del que l'Estat

concedeix a altres ciutats. Jo he de dir que això és vertaderament cert, però he d'afegir al senyor Ventosa que nosaltres sempre i insistentment, ens hem preocupat de gestions — ja sap el senyor Ventosa que aquestes gestions necessiten temps i vencen dificultats — per tal d'aconseguir que tot el que sigui de justícia atorgar-li a l'Ajuntament de Barcelona, li sigui atorgat. Jo puc dir al senyor Ventosa i Calvell que aquestes gestions han estat fetes amb tenacitat i amb insistència i nosaltres creiem que aquestes gestions han de donar indubtablement el seu fruit.

Per altra banda, ell parlava de què potser — i aquest punt sí que m'interessaria rectificar-lo —, que potser nosaltres no tinguéssim un interès superlatiu en fer aquestes gestions per quant nosaltres potser al darrera de les coses de l'esperit deixàvem de recó les coses materials. Vaig dir que es deia moltes vegades que els catalans eren materialistes i no idealistes; però que els catalans, a part de tot, eren idealistes. Ara voldria afegir que jo abandonaria el càrrec de Conseller de Finances si jo no podia defensar totes aquelles coses que fossin materialitat per Catalunya. De manera, que jo que en el fons em crec idealista, tinc el convenciment absolut de què és necessari per a Catalunya, de què és necessari per la seva vida econòmica, de què és necessari pel mateix resorgiment de l'economia, que Catalunya tingui una base material. És més, afirmar això seria imputar-me a mi una cosa que estaria completament allunyada de la meua manera d'ésser. Cada un, dintre de la seva història, té, si no res més i malgrat la modèstia de la mateixa, alguns antecedents. Els meus antecedents podríem dir de caràcter intel·lectual — en aquest cas potser és la cosa que sigui més acusada — és anar a cercar ànima endins del nostre poble precisament allò que era el seu ressort econòmic. A un altre que no sentís el que el nostre poble sent de vibració econòmica podria acusar-se'l; a mi no, precisament, perquè he estat un devot i gairebé un apòstol d'aquesta idea. Jo asseguro al senyor Ventosa que mentre jo exerceixi el càrrec de Conseller de Finances posaré tota la màxima voluntat en la defensa de tot allò que siguin els interessos materials del nostre poble, i és que això ho faré no sols pel convenciment del que és una avantatge de caràcter material, sinó que ho faré perquè tinc el convenciment de què l'esperit dels pobles precisament val quan es recolza en un grau de benestar. Ara, una cosa és dir això i una altra cosa és dir el contrari, car l'argument que jo emprava era completament distint. Jo volia dir que, donades les condicions diferents en què ens trobem avui, hem de lluitar amb una sèrie de dificultats que deriven precisament del fet de què ara han estat reconeguts els nostres principis de llibertat i els nostres drets. Hi ha el fet objectiu que cal reconèixer, que és el triomf de caràcter espiritual, repercutint de manera circumstancial i transitòria, de la qual nosaltres reaccionarem, però que objectivament repercuteix en el moment espiritual en què vivim. És aquest triomf purament i exclusiva allò que jo deia i no pas que haguéssim d'abandonar per coses espirituals les coses materials.

Potser resulta pesada l'exposició, però jo voldria que no es digués que no contestava a tots els punts.

El Sr. VENTOSA : No, no, de cap manera. Contesti el que li sembli. No n'hi faré cap retret jo.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Jo ara voldria contestar els punts a què feia referència el senyor Ventosa en relació ja amb el Projecte, començant per l'article 1.º, les amortitzacions, referint-me després als impostos. Referent a les amortitzacions hi ha dos punts del discurs del senyor Ventosa i Calvell i en els anteriors, dels quals jo voldria parlar : de la facultat de fer les amortitzacions i de la conveniència de fer-les. El senyor Duran i Ventosa, amb una habilitat jurídica, ha portat aquí textos del Codi de Comerç i ha indicat que nosaltres no estàvem capacitats o facultats per a donar aquesta autorització. He de dir al senyor Ventosa que nosaltres tenim el convenciment de què sí; a nosaltres se'n ha traspassat el règim local, i traspassat el règim local se'n ha traspassat el règim de les hisendes locals, i traspassat el règim d'hisendes locals és la Generalitat la qui ha d'aprovar els Pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona.

El Sr. DURAN I VENTOSA : No, senyor, no.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : La Generalitat, ¿no ha d'aprovar els Pressupostos, senyor Duran i Ventosa? Jo en signo cada dia quinze o vint.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Ens referim al Parlament.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : No, la Generalitat. He dit la Generalitat, deixim acabar l'argument. Traspassat el règim de les hisendes locals, és la Generalitat en conjunt la que li competeix l'aprovació dels Pressupostos municipals. Quan aquests Pressupostos estan dintre el quadre d'allò normal, vé això al Conseller de Finances que exerceix aquesta funció d'una manera reglamentària, però quan es troba qualsevol Pressupost que escapa de les coses normals, llavors, lògicament no pot ésser el Conseller de Finances qui doni aquesta autorització, i vénen al Parlament de Catalunya. Hi vénen no com a qüestió contractual entre els Ajuntaments i els obligacionistes, sinó senzillament per a facultar a l'Ajuntament que pugui tenir aquesta autorització per a fer aquesta partida o supressió del Pressupost.

Quant a l'altre punt, o sigui la conveniència, nosaltres hem sentit també el què podríem dir-ne la part dolorosa de què hi hagi en aquesta operació — deixeu-me que torni a repetir la paraula — quirúrgica; però hem cregut que de tots els mals que es podien fer, aquest era el més petit, perquè tenim el convenciment que la major part de persones tenedores de paper municipal no són gent que tingui sobretot el desig del negoci de l'amortització, sinó que són gent que van a la finestra a buscar el cupó i el que els interessa és la seguretat del cupó. Com que precisament s'els dona aquesta seguretat que gràcies a aquesta mesura el cupó està més assegurat, aquella gent, enlloc de tenir un pànic o un disgust, creuen al contrari, que aquesta ha estat la mesura d'intervenció financera que ha pogut ésser més profitosa. I prova del fet que en conjunt aquesta teoria no

és tan absurda, és la que em referia dies anteriors, que malgrat haver-se anunciat una caiguda vertical dels valors municipals barcelonins hem vist que després ha vingut una reacció i que gràcies a aquesta reacció hi ha papers més directament afectats, com són les Obligacions de l'Exposició que estan per dessota del tipus primer, i és més lògic perquè tenen l'amortització més pròxima, però, en canvi, veiem que, en el conjunt, el paper municipal enlloc de baixar la cotització, està per tipus per damunt del que estaven abans de la presentació del Pressupost. Això em dóna la sensació que la confiança dels tenedors està molt per damunt de la por que pugui representar el perjudici de l'ajornament d'aquesta amortització. De manera que em permeto afirmar que els fets ens han donat la raó, en el sentit de veure que enlloc de produir-se aquest pànic ha vingut una confiança en l'èxit d'aquesta operació.

El Sr. CASANOVES : És la consolidació del deute, evidentment.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Els altres punts de què parlava el senyor Ventosa eren els impostos, els diferents arbitris que vénen aquí i parlava que era natural que trobéssim cares conegudes. Torno a repetir això de les cares conegudes perquè crec que no es pot fer argument a base d'indicar que aquests esforços han de donar resultats catastròfics quan abans s'havia indicat que eren justos i podien donar bon resultat. He fet una interrupció quan s'indicava que l'arbitri de solars estava imposat per la Generalitat, i ho recordo senzillament perquè no sembli — que prou es diu — que nosaltres anem imposant nous impostos. M'interessa rectificar aquesta qüestió de fet perquè està bé que ens carreguin ells que nosaltres en tinguem la responsabilitat, però no els anteriors. L'impost de solars procedeix de l'any 1930, i el recàrrec de solars procedeix des del moment que va venir aquest impost i puc assegurar al senyor Ventosa i Calvell — no el tinc a mà, però li puc ensenyar — que nosaltres tenim rebuts de l'Ajuntament, rebuts de l'impost sobre solars, en el dors dels quals s'hi posa un caixetí que diu «recàrrec 100 per 100 de la Diputació de Barcelona», la qual cosa vol dir que no solament l'impost no és nou, sinó tampoc el recàrrec que per una deixació no s'havia cobrat aquest impost.

En quant a l'altre impost, com que és el més important, m'interessaria fer un aclariment al senyor Ventosa : és l'impost sobre els terrenys, sobre els solars, edificats o no edificats, i aquest impost, al qual em vaig referir l'altre dia, ja que s'hi ha referit el senyor Ventosa no tinc més remei que tornar-me-hi a referir. Vull notar que hi havia una diferència d'aplicació. Llavors era un impost de tipus diferent; ara és un impost de tipus unitari, però l'objecte impositiu és exactament el mateix. L'any 1921-22, l'Ajuntament de majoria regionalista ja xifrava aquest impost en 4.330.000 pessetes, i no sols es xifrava això...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Transformant el 20 per 100 d'urbana.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Hi havia el recàrrec de contribució en aquells temps, i es deia en aquesta memòria que «és criteri de la

Comissió d'Hisenda que deu completar-se el sistema municipal d'imposició amb un arbitri sobre el valor en venda de tots els terrenys situats en el terme municipal, arbitri que, a part del seu rendiment, vindrà a corregir les enormes desigualtats de gravamen existents entre les finques situades en terrenys cars i les situades en terrenys que ocupen les classes poc acomodades».

De manera que no sols es xifrava la quantitat, sinó que es defensa aquest arbitri i per això ens havia de causar astorament el fet que havent defensat públicament en una memòria la imposició avui dia s'hagi convertit en una cosa nefanda. I quant al tipus, no s'ens en faci retret. És un import precedent de l'Estatut municipal, i l'Estatut municipal permet aquest impost fins a 1 per 100. En aquest cas es diu sense recàrrec de la contribució, però no em negarà el senyor Ventosa i Calvell que el recàrrec de la contribució està molt per dessota el 0'25 que nosaltres impossem a l'1 per 100 que permet l'Estatut municipal. Fixeu-vos-hi bé, perquè convindria aclarir aquesta cosa a les classes que protesten perquè diuen que apremem d'una manera extraordinària, i no tenim en compte la riquesa i l'economia del país, i algú ens ha fet el retret — aquí hi ha els companys de la Minoria de Unió Socialista que ens estan mirant — del que jo en diria la tímidesa, perquè ens trobem que un Ajuntament republicà, un Ajuntament esquerrà, aplica un arbitri de la Dictadura en uns termes molt més petits del que permet l'Estatut, i això no es diu, mentre es fan grans escarafalls de què anem contra la riquesa, contra la propietat i contra l'economia, quan ens hem quedat ben curts en l'aplicació d'un impost en allò que l'Estatut de la Dictadura permetia.

Hi ha altres assumptes de què havia parlat el senyor Ventosa que jo voldria recollir. S'ha parlat d'algun assumpte del qual precisament per aquesta meditació de no fer les coses d'una manera impremeditada i alegre, els individus de la majoria de la Comissió, igualment com, en un altre aspecte, els individus de les minories, es preocupen de veure si és possible de donar-li una solució avantatjosa. Entre aquests assumptes que preocupen els individus de la majoria de la Comissió, i que, per tant, poden ésser objecte de revisió i d'examen hi ha algun dels impostos a què es referia el senyor Ventosa i Calvell. De manera que em permetrà que des del moment que es una cosa revisable no m'hi estengui gaire; entre ells hi ha el que fa referència a les autoritzacions de vins i alcohol, als lloguers dels magatzems, als lloguers de les cases de dispeses, tots aquests estan en estat de revisió i precisament per això en aquest moment jo no he de contestar al senyor Ventosa fins que aquesta preocupació hagi donat un resultat. Parlava després el senyor Ventosa — no voldria oblidar-me res — de què hi havien altres impostos com eren els de les societats anònimes. Jo he de dir al senyor Ventosa que en conjunt, en el problema que ell volia enfocar d'una manera vastíssima de tot el de les societats anònimes, la imposició aquesta té una importància mínima; em sembla que gairebé no val la pena de parlar-ne molt. Es tracta d'un 19 al 20 per 1.000, que té més que altra cosa el caràcter d'una igua-

lació de tarifes, d'una simplificació de tarifes, i que representa per tot Barcelona el valor de pessetes, 200.000. Jo que també tinc aquestes preocupacions de caràcter econòmic, no he de creure que un impost en aquest cas xifrat en 200.000 pessetes, a repartir en tot el volum de les societats anònimes que paguin per aquest concepte i que sigui només aquesta diferència del 19 al 20 per 1.000, pugui afectar d'una manera a fons.

Finalment, el senyor Ventosa acabava la darrera part del seu discurs, amb la part que jo podia dir més intencionada, en quan ell deia: vinc a donar solucions. Però jo he de confessar amb tot sentiment, que el que el senyor Ventosa deia solucions — jo he de creure també que no sabem interpretar possiblement les coses — jo no crec que en el moment present siguin solucions. Nosaltres varem dir el primer dia en què es presentà aquest projecte — i aprofito ara per a dir que aquest Projecte de Llei fou presentat el 3 de març, de manera que no es pot dir, com s'ha repetit aquí algunes vegades, de què això s'ha volgut fer passar amb presses i amb urgència, i d'una manera diríem sense poder-lo estudiar, ja que fa gairebé un mes que està presentat a la Cambra — quan nosaltres presentàrem aquest Projecte varem dir en les primeres paraules que ho fèiem perquè creïem que era una qüestió urgent. Cada vegada que ens hem referit nosaltres a la situació de l'Ajuntament de Barcelona, hem dit que la consideràvem com una situació en què havíem d'anar a un remei urgent, i tenint nosaltres aquest convenciment de què calia aquesta urgència en el remei, ha de considerar el senyor Ventosa i Calvell — sense que cregui que és desatenció ni al mateix temps que és no voler acceptar solucions — que nosaltres no podem considerar com a tals solucions les que si no en altra cosa es fonamenten únicament i exclusiva en ajornaments.

Nosaltres no tenim cap inconvenient — jo volia dir-ho l'altre dia en el meu llarg discurs i tenia una nota presa, però després no la vaig llegir, però sí vaig negligir-ho l'altre dia, hi escau molt que ho digui ara — és propòsit del Govern, propòsit que el suggerirà a la Comissió, propòsit que ell creu que pot ajudar a tranquil·litzar no sols al que podríem dir l'opinió que aquí s'entenia com l'única representació, sinó fins a tots aquells que tenien por de què això pogués ésser una pertorbació de les nostres finances futures —, era propòsit del Govern de suggerir a la Comissió, si la Comissió volia acceptar aquesta suggerència, l'afegir a aquestes autoritzacions el dir que es consideraven purament i exclusiva per durant la vigència del Pressupost actual de l'Ajuntament de Barcelona. Perquè nosaltres creiem que efectivament hi ha d'haver aquesta ordenació futura, nosaltres no volíem comprometre el futur i nosaltres amb el fet de donar d'aquesta forma, diguem-ne condicionada, aquestes autoritzacions, ja obriem la porta a la revisió i estudi. De manera que aleshores seria la mateixa realitat dels fets la qui demostraria l'efectivitat, els avantatges, la possibilitat de substitucions, i aquest estudi i aquesta possibilitat nosaltres no el defugim mai.

Ara bé, com deia el senyor Ventosa, fer tot

un pla que porti com a conseqüència una pila d'ajornaments, nosaltres no podem acceptar-ho. Com que considerem que és un cas d'urgència, creiem que no podem negar a l'Ajuntament de Barcelona aquestes facilitats que ens demana pel seu sanejament financer.

Ha parlat el senyor Ventosa i Calvell d'un altre punt el qual, encara que sigui tard, per la importància que té també m'hi vull referir. Ha parlat molt incidentament de la qüestió de Cultura i en parlar de la qüestió de Cultura ha fet unes suggestions sobre unes possibilitats d'una fórmula que permetés compensar en part la tristesa que a tots els catalans ens ha causat l'article 7.^è de l'Estatut referent a l'ensenyament. Jo he de dir al senyor Ventosa i Calvell, que compartim un criteri semblant al seu per a buscar en el que sigui possible una solució que ens pugui satisfer i que trenqui aquest únic lloc que dintre de l'alegria de l'Estatut és una nota de tristesa. Però jo he de dir al senyor Ventosa i Calvell, que potser el Govern, en nom del qual ara parlo, té no diré jo un mal, però sí un sentiment de la seva responsabilitat que fa que moltes vegades silenciï gestions que fa, perquè creu per altre banda que hi han gestions d'una certa índole en què convé que efectivament es faci el silenci. Hi han gestions veritablement importants entaulades en el que fa referència a la qüestió d'ensenyament i aquestes gestions no es refereixen purament i exclusiva a la qüestió de l'autonomia universitària de la qual s'ha parlat aquí alguna vegada, sinó que relligat amb aquest problema de caràcter material — perquè vegin els senyors de Lliga Catalana que nosaltres també els sentim aquests problemes materials — que és el de les construccions escolars, hi ha tota aquesta qüestió espiritual de l'ensenyament. Nosaltres estem fent gestions actives fins avui bastant favorablement endegades, les quals ens fan creure podrem arribar — deixant a part aquelles dificultats que fan que a vegades els bons propòsits no arribin a realització —, ens fan creure que podrem arribar a veritables fórmules que representin una atenuació d'aquells agres de l'article 7.^è

Ara bé, el senyor Coromines, el Conseller de Justícia i Dret, en parlar un dia d'aquesta qüestió, precisament per la seva delicadesa, es va permetre demanar a la Cambra un marge de confiança per al Govern perquè seguís aquestes gestions. Nosaltres creiem que aquesta qüestió, precisament per les dificultats de què parlàvem de l'article 7.^è es allà on es necessita procedir amb un tacte extremat, posant les coses segons les circumstàncies en la forma que pugui resultar més viable.

Jo he volgut donar aquestes explicacions i al mateix temps recalcar el fet de què m'ha complagut la forma en què enfocava el senyor Ventosa i Calvell la solució d'aquest assumpte, perquè deixa veure que si efectivament es torna realització allò que nosaltres creiem que pot ser-ho, no trobaríem en aquest cas la crítica, com en tants altres casos de la Minoria de Lliga Catalana.

A mí em sembla gairebé contestat tot allò que deia el senyor Ventosa. Jo he de repetir allò que

anteriorment havia referit. Nosaltres anem fent, en el cas concret del Pressupost, el que creiem que és una necessitat per a Barcelona; al marge del Pressupost, totes aquelles coses que creiem que són convenientes per a la nostra ciutat i per Catalunya. El senyor Ventosa en una darrera part del seu discurs parlava ja en un sentit podríem dir-ne hostil, de tot allò que fa referència als enllaços ferroviaris. Jo he de dir al senyor Ventosa que en els enllaços ferroviaris, tot el realitzat fins ara es redueix a això: el fet de nomenar una Comissió tècnica, que aquesta Comissió tècnica estudiï tot el conjunt d'enllaços ferroviaris i els problemes connexes, perquè al voltant d'aquestes solucions pugui deixar d'haver-hi aquesta anarquia ferroviària, dels suburbis de Barcelona, i es pugui tenir un pla racional i armònic d'aquesta qüestió. Junt amb això hi ha un bon desig, un bon propòsit, unes promeses, un veritable sentit de col·laboració marcat pel Govern de la República en el fet de dir que potser aquesta matèria, aquesta obra dels enllaços ferroviaris, precisament aquella en la qual l'Estat ajudi a la ciutat de Barcelona. Ha parlat abans el senyor Ventosa i Calvell de què l'Estat ajuda a Madrid amb unes determinades concessions, que ajuda a Sevilla amb altres, i que ajuda a Bilbao amb unes altres, i cada una de elles representa una modalitat determinada. Pot ésser molt bé si aquestes gestions no es busquen, si el resultat és d'acord amb les nostres esperances, que trobem precisament que aquests enllaços ferroviaris racionalment disposats i estructurats, una forma que canalitzi aquest ajut, aquest auxili de l'Estat a la ciutat de Barcelona. Jo crec, per tant, que és una mica injust criticar aquesta obra abans que agafi el desenrotllament suficient, perquè tenim l'esperança que ha de contribuir a què la nostra ciutat tingui aquesta part de justícia que li pertoca, en els sacrificis que l'Estat va fent per totes les ciutats d'Espanya.

I res més. Jo he de creure que en aquest discurs meu d'avui, no havia d'afegir res al discurs de l'altre dia. Crec que l'altre dia havia contestat a totes les al·lusions que s'havien fet a aquest projecte. Crec que avui amb aquesta forma llarga, pel fet que eren tres els senyors als quals havia de contestar, no hauré caigut en el pecat de què parlava el senyor Vidal i Guardiola, de contestar amb vaguetats a les coses concretes. Però com que no vull caure en aquest pecat, ni que es pugui desviar el judici de l'opinió fent veure que nosaltres hi al·ludim però que no anem al moll de l'assumpte, que no volem discutir-ho tal com és, jo declaro que si algun dels arguments que s'han fet no hagués estat contestat, em poso a la disposició dels senyors contraopinants per a contestar-los en el moment que indiquin. (*Aplaudiments en la Majoria.*)

El Sr. PRESIDENT : S'ha acabat el debat de la totalitat.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Si em permet la Presidència, he pres algunes notes recollint alguns dels conceptes emesos pel senyor Conseller Delegat, als quals desitjo contestar. Com que no vull ara fatigar massa la Cambra en l'estat actual ni allargar innecessàriament un debat, aprofitaré

qualsevol vot particular a l'article 1.er, o qualsevol ocasió reglamentària, per a contestar-li.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Vidal i Guardiola...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Uns mots, per a una qüestió purament senzilla i de tràmit. Demà hem d'entrar en l'article 2.º és el què es refereix a les autoritzacions de tributs. Jo em permetré pregar al senyor President de la Comissió de Finances que tingui l'amabilitat de dir-nos si podríem reunir-nos demà per la tarda i examinar de la informació pública que ha fet l'Ajuntament, complint un precepte legal, tots aquells documents que es refereixen als arbitris que hem de discutir.

El Sr. CASANOVES : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES : A l'Ajuntament no hi ha hagut cap informació oberta respecte a aquest projecte.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Hi ha el termini d'exposició al públic perquè es puguin formular reclamacions.

El Sr. CASANOVES : Hi ha una qüestió, i és una funció del Govern de la Generalitat, que havia abans de resoldre el Delegat d'Hisenda. Parlamentàriament aquestes coses s'han de demanar al Govern perquè vinguin aquí. És aquest el procés. De totes maneres, no hi ha cap inconvenient en reunir la Comissió demà a dos quarts de quatre si no hi tenen inconvenient els altres companys de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT : Resta acabada la discussió de la totalitat. Segueix l'ordre del dia.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte d'Estatut Interior de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa. Donada l'hora, però, podria reservar-se-li per a demà. (*Rialles. Assentiment general.*)

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de divendres

1. Precs i preguntes.
2. Interpel·lació al senyor Conseller d'Agricultura i Economia sobre l'assemblea agrícola de Lleida.
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió relatiu a l'Estatut Interior de Catalunya.
4. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a les autoritzacions sol·licitades per l'Ajuntament de Barcelona.
5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la votació dels Pressupostos ordinaris i extraordinaris dels Ajuntaments.

(*S'aixeca la sessió a les nou i cinc minuts de la vetlla.*)

